
LIBRARY, STATE LEGISLATURE
15 APR 1964
MADRAS

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 22nd January 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Recruitment during Emergency

* 25 *Q.*—SRI L. S. KARAYALAR : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether any instructions have been issued by the Government to the effect that during the period of emergency no recruitment should be made;

(*b*) whether any directions have been received from the Government of India in this regard; and

(*c*) whether any cases of violations of the instructions have been brought to the notice of the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) & (*b*) The Government of India have requested this Government to consider the recommendation of the Administrative Medical Officers' Conference to suspend recruitment to all permanent posts in the Medical Service until the emergency is over. The Government have decided to keep all substantive vacancies in the cadre of Assistant Surgeons which may arise during the present emergency unfilled with a view to encourage medical officers to take up service in the Armed Forces. No instructions have been issued to suspend recruitment to other services under this Government.

(*c*) Does not arise.

SRI L. S. KARAYALAR : May I know, Sir, whether it is not a fact that the doctors are not recruited for permanent posts and, therefore, they are not coming forward to take up Government service and take to private practice?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There is no such difficulty now. But unless we do this, it will be very difficult to encourage people to go to the army service.

15 APR 1964

[22nd January 1964

Madras Public Service Commission

* 26 *Q.*—SRI VENKATACHALAM (on behalf of Sri K. S. Abdul Wahab) : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the post of any Member of the Madras Public Service Commission has fallen vacant; and

(*b*) if so, whether there is any proposal to fill it up?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) & (*b*) The vacancies caused by the expiry of the term of office of Sri A. M. Allapichai and Sri V. Ratna Mudaliar have been filled up.

Text books

* 27 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the Government have received any communication from the Government of India regarding the text-books that have been prescribed for use in various schools in the State, and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) Yes, Sir.

(*b*) The rules relating to the Text-book Committee have been suitably amended to exclude books which are likely to promote separatist tendencies or over-emphasise provincialism. The Government have also constituted a Sreening Committee which will weed out such books.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : There was a text-book prescribed for the VIII Standard, I think, to which the attention of the Government was drawn by me at the time of the National Integration Committee meetings. Has that book been taken out?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not have specific information on that. But Government have taken notice of the fact that some books have been prescribed. I think it is the book which the hon. Member mentioned '*Nam nattu kurikkol*'. The Director of Public Instruction has stated that the scrutiny will be more strict hereafter.

N.C.C. Training

* 28 *Q.*—SRI R. VENKATACHALAM (on behalf of Sri K. S. Abdul Wahab) : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the number of (i) boys and (ii) girls in the colleges who are receiving military training under the new scheme as on 1st August 1963; and

22nd January 1964]

(*b*) whether there is any proposal to extend this scheme to high schools also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister): (*a*) (i) Boys—37,563.

(ii) Girls—The scheme of compulsory N.C.C. Training does not apply to them. They are enrolled on voluntary basis only and their strength was 2,667.

(*b*) No, Sir.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திட்டத்திற்கு ஆன செலவு எவ்வளவு? ஏன் இதை உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு விஸ்தரிக்கக்கூடாது?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன்: செலவு சம்பந்தமான புள்ளி விவரம் என்னிடம் தற்போது இல்லை. தனிக்கேள்வி கேட்டால் சொல்ல முடியும்.

State Aid to Industries Act, 1923

* 29 *Q.*—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) the names of industries which have been granted aid of Rs. one lakh and more under the State Aid to Industries Act, 1923, during the last five years; and

(*b*) the amount of loan (i) granted and (ii) recovered during the above period?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (*a*) & (*b*) A statement [a] is placed on the table of the House.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: May I know whether there was any difficulty in recovering the defaulted amounts?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Not to my knowledge, Sir. I do not think there has been any default.

SRI S. K. SAMBANDHAN: For some of the companies mentioned here loans have been given in 1961–62. Will the Hon. Minister tell us why the annuity has not been fixed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Particulars furnished in column (4) are in respect of recoveries made. Only in respect of items (6) and (7) it has not been fixed by the department by the time the answer was prepared. The rate of interest is well-known but the life of the machinery is also taken into account in fixing the annuity. Supposing the machinery will last for 15 years, the annuity will be based on 15 years. If it is ten years, then it will be fixed on the basis of ten years. It is because the life of the machinery has not been fixed.

---

[a] Printed as Appendix on page 184.

[22nd January 1964

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Is the assistance given in cash or is it given in machinery?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The aid is given as loan out of which they can purchase the machinery.

SRI S. K. SAMBANDHAN : If instalments are paid on the due dates, what are the steps taken to recover the amounts?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Revenue Recovery Act is applicable to them.

Retirement age

* 30 *Q.*—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to raise the age of retirement for technical and scientific personnel in Government service to 58; and

(*b*) if so, the stage at which the matter stands?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) **No.**

(*b*) Does not arise.

SRI M. RAJAH IYER : In view of the fact that there is dearth of scientific and technical personnel, will it not be proper for the Government to reconsider the decision to raise the age of retirement of the Government servants to 58?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In view of the dearth of technical personnel, they are given re-employment and this decision has been taken based on a number of considerations. Where there is really dearth of qualified personnel and where a person is physically fit and can continue to work and if the person has special qualifications and training, these are taken into account and in deserving cases re-employment is given.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is it not a fact that there is dearth of scientific and technical personnel in Government service?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It cannot be said generally that there is dearth of personnel in Government departments. There are specific fields in which there is dearth.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the fact that the age of retirement of Government servants has been raised in some other States and in the Centre, will this Government consider this favourably and raise the age to 58?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The State Government have considered it and they have taken the decision that the age of retirement need not be raised.

22nd January 1964]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Are the Government aware of the fact that there is a difficulty in re-employing people in the case of certain posts which are to be filled by promotions? If a man already in service is re-employed, it blocks the prospects of people down below and this does not encourage people to work very well. Will the Government consider this aspect also and see whether the age could not be raised to 58?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If the age of retirement is raised to 58, then the chances of the people down below will be delayed by another three years. Therefore, Government have very carefully considered this and come to the conclusion that except in rare cases re-employment should not be given.

Bye-elections

* 31 *Q.*—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether travelling and daily allowances have been claimed by the Ministers during the three bye-elections held recently in the State; and

(*b*) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : Presumably the hon. Member wants to know whether any of the Ministers drew Travelling or Daily allowance for touring the Constituencies concerned during the period of the three bye-elections held recently in this State. If so, the answer to clause (*a*) is in the negative and clause (*b*) does not arise.

Urdu speaking Muslims

* 32 *Q.*—SRI R. VENKATACHALAM (on bedalf of Sri K. S. Abdul Wahab) : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether any representation has been received from the Urdu speaking Muslims to enlist them as backward community; and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) Yes, Sir.

(*b*) It has been decided that no action need be taken in the matter.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[22nd January 1964

[**Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—CALLING ATTENTION TO THE REPORTED DEATH OF ELEMENTARY SCHOOL CHILDREN AT SIVAKASI CONSEQUENT ON THEIR PARTAKING OF FREE MIDDAY MEALS.

Sri M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, namely, the reported death of seven elementary school children on December 13th at Sivakasi consequent on their partaking of free midday meals supplied to them at school.

* The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I beg to make the following statement for the consideration of the House :—

-40 .m. There were reports in the press on 15th and 16th December 1963 that nine children studying in the Municipal Muslim Higher Elementary School, Sivakasi, died between 11th and 14th December 1963 after partaking of the midday meals served in the school. On 11th December 1963, rice, rasam prepared with multipurpose food and chutney were served. Milk was also served along with food. On 12th December 1963, corn-meal *uppuma* was served. No multipurpose food was used. Official reports were called for from the Director of Public Instruction and the Director of Public Health. The Collector of Ramanathapuram was also asked to personally investigate into the incident and send a report.

Fifty pupils were supplied with midday meals in the Municipal Muslim Higher Elementary School during the period from 11th December 1963 to 14th December 1963.

(At this stage the Hon. Minister stopped his speech as the Assembly Division bell was ringing powerfully in the lobby of the Council Chamber. After the bell stopped, he continued his speech.)

Mr. Chairman, I am sorry for the interruption. Twenty children were reported to be affected by alleged food poisoning after taking midday meals. Of these affected, one child of 2½ years of age started vomiting and purging at about 10 p.m. on 11th December 1963 and it died at 7 a.m. on 12th December 1963. It was given treatment at the Government Hospital. Motion and vomit culture could not be taken in this case. His elder sister had an attack of severe diarrohea a few days earlier and died. One other boy, who was not on the rolls of the school started vomiting and purging at about 4 p.m. on 12th December 1963 and he died at 8 p.m. on 13th December 1963 though he was treated in the Government Hospital. Thus the remaining 18 children out of the 20 affected were on the rolls of the school. Among them, two did not take the food or milk served in the school. Of those two, one started vomiting and purging on 13th December 1963 and the other on 14th December 1963. Both of them responded to treatment and recovered.

22nd January 1964] [Sri R. Venkataraman]

Of the sixteen children who were midday meal beneficiaries, a boy, eight years old, started vomiting and purging at midnight on 11th December 1963. He was given treatment and he recovered. Two others started vomiting and purging at about 8 a.m. on 12th December 1963. They were also given treatment. One recovered and the other died. The remaining thirteen children had their midday meal in the school on 12th December 1963. Only three children took milk on that day and they were not among those affected. The time these children started vomiting and purging ranges between 4-45 p.m. on 12th December 1963 and the forenoon of 14th December 1963. Though all these thirteen children were given treatment, six died and the others recovered. Thus the total number of deaths was nine. Of these only seven were midday meal beneficiaries.

The motion culture of one of the victims was sent for examination and it was found to be positive to cholera. Unfortunately, in the remaining eight cases motion culture was not sent for examination. But samples of the uncooked food articles ravai (corn meal) milk powder, multipurpose food and hydrogenated vegetable oil were sent for examination at the King Institute, Guindy. The Government Analyst has reported that the articles were found to be free from chemical poisons. The place where the food was prepared and the utensils used for cooking were inspected by the officers and there was nothing wrong with them. The cook and the two pupils who regularly serve food were found to be free from skin diseases. The statistics for the months from August 1963 to December 1963 of the out-patient cases in the Government Hospital, Sivakasi, who were treated for stomach disorders revealed that there was an unusual spurt in the number of cases in December 1963 and some of them were found positive to cholera.

Taking all the facts into consideration, the Government have come to the conclusion that the deaths of the children were not due to food poisoning but were probably due to cholera.

After the food poisoning incident in the Basic Elementary School, Athipatti, in February 1963, the Government have issued instructions that strict hygienic standards should be observed in the preparation and service of meals and that the Public Health Staff should pay surprise inspection to the midday meal centres.

III.—DISCUSSION ON THE SECOND SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1963-64.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I want to say a few words about the presentation of the Supplementary Estimates in this House. For the last three or four years the Supplementary Estimates used to be presented at this part of the year. This year the Hon. the Chief Minister who is in charge of Finance presented

[Sri S. K. Sambandhan] [22nd January 1964

the Estimates without explaining the salient features of the Budget to the House. Usually, the Finance Minister used to explain the salient features, though not fully as in the other House. This year this practice was not followed, and I do not know the reason behind it. I request the Government to stick to this old custom, at least in future, of explaining the salient features of the Supplementary Estimates in this House also instead of laying the speech of the Finance Minister on the table of the House.

This year the Supplementary Estimates cover a sum of Rs. 26·89 crores of which a sum of Rs. 20·33 crores goes for meeting the Ways and Means Advances from the Reserve Bank of India. I do not understand why such a huge demand of Rs. 20 and odd crores should come under Supplementary Estimates. Though these are repayments of loans, etc., to the Reserve Bank of India or to the Government of India, the departments ought to have known such repayments even before. The loans have been taken long before and the instalments are due every year. Why the Government departments should omit this item in the original Budget and bring it in the Supplementary Estimates, I am unable to understand. I hope the Government will explain this matter.

Sir, I want to mention one other thing. An additional provision of Rs. 84 lakhs over and above the Budget provision of Rs. 236 lakhs is made for distribution to panchayats. Even when the General Sales Tax Act was amended for enabling the panchayats to levy this tax on entertainments, it ought to have been foreseen by the departments what the expenditure would be on the collection of this tax. If the department had been careful enough, this additional provision need not have been brought forward in this Supplementary Estimate. Thank you, Sir.

* SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, Sir, I find from the Supplementary Estimates that the Gold Control Order makes it a part of the duty of the Gold Control Officer to look to the rehabilitation of goldsmiths who have lost their jobs. It is well that it is so. May I, in this connection, urge the need for the rehabilitation of goldsmiths in the coastal area of Ramanathapuram district who are anxious to know the technique behind the conversion of chanks into bangles? The chanks are collected in the Ramanathapuram district and sent to West Bengal for conversion into bangles. If these goldsmiths who have lost their jobs now are put on the job of making bangles out of these chanks—they have the necessary dexterity—they would become very good bangle-makers. If only the State Government, through the Gold Control Officer, take up this question with the West Bengal Government either to arrange for those technicians to come here or send some of the goldsmiths here to West Bengal and get them trained in the art of making bangles, it would very well serve the purpose for which we are creating this post.

22nd January 1964] [Sri M. Rajah Iyer]

Another thing, which is a more welcome feature is that 200 District Board High Schools are to be selected for giving grants for construction of buildings. We have been pointing out that the district board schools lack the necessary requirements and accommodation. I do not think that it should stop with 200 schools only. There is provision for Rs. 10 lakhs this year. It is explained that it would be spent in the current year. On the whole, the 200 high school buildings may cost Rs. 25 lakhs in all. I do hope that every year 200 high schools will be taken up for constructing buildings so that in a five-year period about a thousand district board high schools in the remote villages will have the necessary equipment and buildings. In most of these villages only elementary 10-50 schools have been styled as high schools. They have been upgraded a.m. as higher elementary schools and converted into board higher elementary schools.

On page 17 of the Statement of Supplementary Demands, I find that 200 high schools have been selected this year under the scheme for sanction of matching grants from State Funds towards construction of buildings to Board High Schools. While welcoming it, I would urge that this should be extended to all the high schools under the District Board management, most of which do not have any building of their own. There, again, we must insist upon a particular type design to be followed in the construction of these buildings for high schools. Otherwise, for the Rs. 25,000 they might just construct a cement concrete terraced building with just two or three class rooms. If a pucca tiled building conforming to a particular type design were to be insisted upon, there would be five or six class rooms which would serve the purpose much better than a terraced building. The other day Dr. Adiseshayya, in his illuminating address, was telling us how in Africa he found money wasted on corridors of educational institutions. I think we may take the cue from them and see to it that there is a type design for the Rs. 25,000 which these high school buildings are going to cost us. Rs. 12,500 are to be given out of the State Funds and for the other Rs. 12,500 Government have directed panchayat unions to contribute Rs. 10,000 only. But actually having posed the question to a number of panchayat unions round about Ramanathapuram, I find a lot of apathy. They are not very enthusiastic about contributing to high schools for the simple reason that secondary education does not form part of their obligation. I do hope that the Government will send round a circular to all panchayat unions asking them to take interest in high school buildings, buildings for district board high schools also.

Thirdly, a very welcome feature is the proposed project for publication of a Children's Encyclopaedia in Tamil. I find a famous daily of Madras this morning had just anticipated me in underlining the need for such a publication. We have Arthur Mee's Book of Knowledge in English. Many of our present-day children understand it because of the pictures contained therein. They

cannot go through them and understand them and get the benefit of the valuable Book of Knowledge. It is a very laudable enterprise on the part of the Tamil Academy to come out with this project. But it is a very difficult project indeed. While I find the Government are going to contribute a grant of Rs. 2 lakhs spread over four years in four annual instalments of Rs. 50,000 each—and the Government have laid down three conditions there, and all of them very necessary and sufficient business conditions—I would like the Government to go a step further and ensure the quality of the Encyclopaedia. Without meaning any disrespect to the very eminent men who constitute the Tamil Academy, may I be permitted to point out that the publication of a Children's Encyclopaedia is a very difficult job? It is one for specialists in children's literature. We do not have very many people who can write very good books for children here. If any of the scholars set themselves to the task of producing an encyclopaedia for children, it might defeat its very purpose. They have to indent on the services of specialists who know the art of writing and appealing to the young. And on top of it, there must be a high power body which will scrutinise the contents of the Encyclopaedia. Just now a question was raised about the communication from the Government of India regarding the contents of text-books. Likewise, we should see to it that no biassed or prejudiced or controversial half-truths enter into the Encyclopaedia, which will twist the minds of the young. I do not in the least mean that any such thing would happen. But by way of abundant caution, I do feel that the Government must have a say in the constitution of the board of editors of this Encyclopaedia because so much of Government grant is being given for the purpose. That will ensure the purpose behind the publication.

Thank you, Sir.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இந்த சப்ளிமெண்டரி பட்ஜட்டின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக அரசாங்கம் நம்முடைய டிஸ்ட்ரிக்டு போர்டு ஹைஸ்கூலுக்கு, ஹைஸ்கூல் ஒவ்வொன்றுக்கும் 12,500 ரூபாய் உதவித் தொகை அளித்து கிராமங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனும் கிராமப் பொதுமக்களும் அதே அளவு தொகை கொடுத்து ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்கான கட்டிடத்தைக் கட்டவேண்டும் என்ற நல்ல வழிவகுத்திருப்பதற்கு நாம் அரசாங்கத்தைப் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் இன்று எடுத்திருக்கிற 200 பள்ளிக்கூடங்கள் அல்லாமல் டிஸ்ட்ரிக்டு போர்டு ஹைஸ்கூல்கள் எல்லாம் அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்த நிலையில் அந்த பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் வசதி செய்தால் நல்லது.

வீடு வசதி திட்டத்திற்காக 20 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மேலும் Life Insurance Corporation 145 லட்சம் ரூபாய் உதவித்தொகை கொடுப்பதாக இருக்கிறது. வீடுவசதியைக் குறித்துச் சொல்லும்போது சென்னையைத் தவிர இதர நகரங்களில் திருச்சி, மதுரை, கோயம்

22nd January 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

பத்தூர் போன்ற நகரங்களில் அதிகாரிகளுக்கே வீடு கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. அவர்கள் குடும்பங்களுடன் வந்திருந்து பல நாள் கஷ்டப்படுகிற நிலைமையில் ஓட்டலிலேயோ அல்லது நண்பர்கள் வீட்டிலோ இருந்துகொண்டு அவஸ்தை பட்டுக் கொண்டு, கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதிகாரிகளுக்கே இந்த நிலைமையிருந்தால் பாக்கி உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வேறெ வேலைகளிலே இருக்கிறவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் இன்னும் அதிகமான கஷ்டம்தான். திருச்சியில் ஒரு 200 ஏக்கரா தஞ்சாவூர் ரோடில் **Housing Board acquire** பண்ணுவதற்கு முடிவு கட்டிவிட்டது. முனிசிபாலிடியிலே உள்ள அங்கத்தினர்களுடைய கட்சி மனப்பான்மையிலே இருக்கிற நிலைமையில் அதை விட்டுவிடக் கூடிய நிலைமையில் அரசாங்கத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அந்த வேலை தடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இதுமாதிரி காரியங்களில் அரசியலை மறந்துவிட்டு அரசாங்கம் எது செய்வது நன்மை என்று தெரிந்து உடனுக்குடன் முடிவு எடுத்தால் வீடு வசதி வர அது நன்மையாக இருந்திருக்கும். இந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தால் 2,000 வீடுகள் ஏற்பட்டிருக்கும். நடைமுறையில் இந்தக் காரியம் தடுக்கப்பட்டு வருவதால் அரசாங்கம் அதற்கான உத்திரவைப் போட்டு வீடுகள் கட்டுவதற்கு வசதி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த கூட்டுறவு **Textile Stores-** ஐ பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது நல்லமுறைதான். கூட்டுறவு மக்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய திட்டம்தான். நடைமுறையில் பலவித ஊழல்களுக்கு கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் இடம் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறது. அது மத்திய அரசாங்கப் பணமாக இருக்கட்டும்—மாநில அரசாங்கப் பணமாக இருக்கட்டும்—ஜனங்களுக்கு அனுகூலம் பண்ணுவதற்கு நிறைய சொஸைடிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவில், ஊழல்களைப் பொறுத்த அளவில் சாதாரண வியாபாரி என்ன செய்கிறாரோ அதற்குக் குறைவில்லாமல் கூடுதலாகச் செய்கிறார்கள். அரிசியோ, சர்க்கரையோ கண்ட்ரோல் திட்டத்தின்கீழ் கிடைக்கக்கூடிய சாமான்கள் எல்லாம் கூட்டுறவு **Stores-** இன் மூலம் விநியோகிக்கப்படுகிறது. உரம் நிறைய இருக்கிறது. விற்கவில்லை என்று இங்கே பேசுகிறோம். ஆனால் உண்மையில் உரம் வாங்க முடிகிறதா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும் அதை வாங்க? கூட்டுறவு சொஸைடிக்குச் சென்றால், அதை ஒழுங்கான முறையில் விநியோகம் செய்வதில்லை. இந்த ஊழல் கண்டிப்பாக ஒழிக்கப்படவேண்டும். நாம் செலவழிக்கும் பணம் நல்லபடி செலவழிக்கப்படவேண்டும். உணவு தானியம் கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் மூலம் தான் விநியோகம் செய்யப்படும் என்ற அந்தத் திட்டம் நிறைவேறும்போது சர்க்கரைக்கு உள்ள தொந்தரவு உரத்திற்கு இருக்கக் கூடிய தொந்திரவு அரிசிக்கு வந்து சேரப்போகிறது. குறைந்த அளவில் நமது வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பச்சை அரிசியைத் தான் விநியோகம் செய்கிறார்கள். நம்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [22nd January 1964

மாநிலத்தில் இங்கு உற்பத்தி ஆன இங்கு உண்டாக்கக்கூடிய புழுங்கல் அரிசியை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து இறக்குமதி செய்யக்கூடிய பச்சரிசியை விற்கிறார்கள். அதைப் பற்றிக்கூட சபையில் பெண் M. L. A. ஒருவர் சொன்னார். அரிசி வாங்குவது சிரமமாக இருக்கிறது என்றும் வாரம் ஒரு முறை கொடுத்தால் நலம் என்றும் அவர்கள் சொன்னது உண்மை. இந்த மாதிரி காரியங்களில் எல்லாம் ஊழல்கள் இருந்தால் அது வருந்தத்தக்கது. தனிப்பட்ட நபருக்கு கண்காணிப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் தவறு செய்தால் நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். கூட்டுறவைப் பொறுத்த வரைக்கும் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது. எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு சொஸைட்டியில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மூன்று வருஷமாக பணம் இருப்புத் தொகை கணக்கில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த இருப்புத் தொகை கணக்கில் இருக்கிறதேயொழிய சமீபத்தில் அதை அந்த நேரத்தில் செக் செய்தால் பணம் இருப்பதில்லை. இந்த நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றால் கூட்டுறவு சொஸைடியில் இருக்கக்கூடிய குறைகளைக் கொண்டு போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் கிடையாது. தனிப்பட்ட நபர் தவறு செய்தால், Complaint செய்தால், நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம். கூட்டுறவு சொஸைடி மேல் தவறுதல் நடந்துவிட்டது என்று காரணம் காட்டி போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. கூட்டுறவு சொஸைடிகள் இந்த Criminal சட்டத்திலிருந்து விலக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஜனங்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? கூட்டுறவு சொஸைடி மூலமாக எவ்வளவு பணம் திருடினாலும் பரவாயில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஏன் கூட்டுறவுக்கு சலுகை கொடுக்கிறார்கள்? பொது மக்களுக்கு என்ன சட்டம் இருக்கிறதோ அதை ஏன் இதற்கும் அமுல்படுத்தக் கூடாது? இதையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இந்தமாதிரி கிடைக்கக்கூடிய தொகை ஜனங்களுக்கு நல்ல முறையில் போகும்படி செய்யவேண்டும். அதிகமான வரி போட்டு அந்தத் தொகையை இந்த மாதிரி வீண் விரயம் செய்வது நல்லதில்லை. அரசாங்கம் வரிபோட்டு செலவழிக்கக் கூடியவைகளுக்கு கண்காணிப்பு அதிகமாக வேண்டும். ஒரு சார்பாருக்கு ஒரு சட்டமும் இன்னொருத்தருக்கு ஒரு சட்டமும் என்பதை நீக்கி கூட்டுறவுச் சட்டத்தை இந்த நடைமுறையில் இருக்கும் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டு வரவேண்டும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தலைவர் அவர்களுக்கு எனது வணக்கம்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I want to express my concern about these supplementary demands as I have been here for a number of years. I find more and more the budgets are becoming merely tentative proposals. Something like Rs. 26 crores are being asked for under these supplementary demands. We had already a first supplementary statement presented to us. Even the plans, go on exceeding Rs. 30 crores, Rs. 35

11-00 a.m.

22nd January 1964] [Sri Balasubramanya Ayyar]

crores and so on. These schemes and the plans for which money is required may be good. But the principles on which budgets are being prepared and budgeting is done should be adhered to. We should, as far as possible, stick to the various heads of expenditure and receipts. Now these things are being given the go-by. As we proceed, we add various other things. They may be necessary. But I would like to express the view that budgets and plans if they should deserve the name of budgets and plans should adhere to the limits laid down and whenever there is necessity for additional expenditure, the reasons should be explained. In the case of new services, they say that the expenditure will be met from out of the savings. In the case of the Housing Board, the Governor in his last Address said that on account of the National Emergency and other social services, the Government were not going to spend much on housing. Now this year when the Life Insurance Corporation has given something like Rs. 145 lakhs, it is not, I think, very necessary that our Government also should add to it Rs. 80 lakhs. After all, the Life Insurance Corporation can invest their money in housing and house properties. That is very good investment. The Government may, I think, leave this to the Life Insurance Corporation instead of their sanctioning additional funds for housing. Another thing is, the Government have asked for a sum of Rs. 56 lakhs for grant of advances to cultivators for purchase of fertilisers. From the Address of the Governor we find there has not been much of demand for fertilisers. There is, therefore, no necessity to ask for more funds for this purpose. I am not saying fertiliser is bad. But in the Governor's Address it has been stated that there has not been much demand for these fertilisers. Why and what for is a matter on which I will dwell when I speak on the Governor's Address? Now I wish to ask whether it is absolutely necessary to have such a large amount for this at any rate when there is no demand for fertilisers. I am not saying that the expenditure is bad but the timing of it must be a little later.

The Government want something like Rs. 26 crores and this is to be taken from out of the Consolidated Fund of the State. I feel all these things as far as possible should have been anticipated at the time of the Budget. That is my submission so far as this supplementary statement is concerned.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வீடு கட்டும் திட்டத்தைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால் திருச்சி போன்ற ஊர்களில் வீடு கட்டும் திட்டத்தை அமுலாக்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் தூத்துக்குடி போன்ற நகரங்கள் சென்னையைவிட பெரிதாக வரக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கு வீடு கட்டும் திட்டம் அமுலாக்கப்படவில்லை. சில Slum area என்று சொல்லப்படுகிற இடத்தை நாங்கள் வீடு கட்டும் திட்டத்திற்கு எடுக்கப் போகிறோம். அதனால் ஒன்றும் அமைக்க வேண்டாம் என்று சற்றேறக்குறைய மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சொல்லி நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆனால் அங்கு வாழுகிறவர்களுக்கு முனிசிபாலிடியார் வீடு

களுக்கு ஓடுபோடக்கூட அனுமதிப்பதில்லை. அந்த இடம் வீடு கட்டும் திட்டத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி அங்கே உள்ளவர்கள் கூரைகளை எடுத்துவிட்டு ஓடுகளோ அல்லது மற்றவைகளோ போட அனுமதிப்பதில்லை. மேய்கிற மாட்டை நிற்கிற மாடு தடுத்தது போல இருக்கிறது. சோஷலிஸத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருக்கிற நாம் எல்லா ஊர்களிலும், நல்ல விரிவு படுத்த வேண்டும். சென்னை மாதிரி திருச்சி போன்ற நகரங்களும் எவ்வளவு முக்கியமோ அதைபோல நெல்லை மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பெரிய நகரமாக மாற இருக்கிற தூத்துக்குடி நகரத்திற்கு இந்த வீடுகட்டுகிற திட்டத்தை விஸ்தரித்தால் மெலும் நன்றாக இருக்கும். அங்கு, பம்பாயில் நடக்கிற சட்டா வியாபாரத்தைப்போல நல்ல வியாபாரங்கள் நடக்கிறது 5 அணா 4 தம்பிடிக்கு அரசாங்கத்தில் வாங்கிய நிலங்கள் இன்று 500 ரூபாயிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாயுக்கு விற்கப்படுகிறது. அரசாங்கத்திலிருந்து சிலருக்கு வீடு கட்ட வழங்கப்பட்ட நிலங்கள்கூட திரும்ப 4 ஆண்டுகள் கழித்து அதே நபருக்கு அதே விலைக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஏழை எளியவர்களாக இருக்கிற அவர்களுக்கு இந்த நிலத்தை வாங்கிய மனிதர்கள் திரும்ப உங்களுக்கு 300 ரூபாய் கிரயத்தில் தருகிறேன் என்று சொன்னவர்கள்கூட இப்போது 3,000 ரூபாயுக்கு கூட விற்க மனம் இல்லை.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member may make all these observations on the general debate on the budget, because they are not related to any demands on the supplementary grants, placed before the House.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : ஆக இந்த வீடு கட்டும் திட்டத்தை தூத்துக்குடிக்கும் விஸ்தரித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் நான் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.
1-10 திரு. ராஜா அய்யர் அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஜாகை வசதி செய்து கொடுப்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதில் இன்னொரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் பள்ளிகள் ஏராளமாக ஆரம்பித்திருந்தாலும் கூட, சில குக்கிராமங்களில் ஆரம்பித்திருந்தாலும்கூட, அந்த இடங்களில் வாத்தியார்கள் போய் இருப்பதற்கு எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாமல் இருக்கிறது. எல்லா இடங்களிலும் கஷ்டம் இருக்கத்தான் செய்யும் என்றாலும், சில இடங்கள் ரொம்பவும் பிற்போக்காக இருக்கின்றன. முதுகுளத்தூர், திருவாடானை போன்ற தாலூகாக்களில் உள்ள பள்ளிகளைப் பார்த்தால், அங்கு வாத்தியார்கள் இருப்பதற்கு வசதி இல்லாமல் இருப்பதால், அதைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் டவுன்களில், விருதுநகரை ஹெட்குவார்ட்டர் என்று போடவில்லையே தவிர ஹெட்குவார்ட்டர் மாதிரி தினம் ஒவ்வொரு ஆபீசாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. கேந்திரமான நிர்வாகத்தை வகிக்கும் ஆபீசர்கள் அங்கு வந்து வீடு இல்லாமல் அலைகிறார்கள்.

22nd January 1964] [திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்]

சேல்ஸ் டாக்ஸ் ஆபீசர் வந்து வீடு இல்லாமல் அலையும்போது, அவர் பெரிய பணக்காரரிடமோ, வியாபாரிகளிடமோ போய்த்தான் வீடு வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள முடிகிறது. பிறகு அவர் வகிக்கும் சேல்ஸ் டாக்ஸ் நிர்வாகம் எப்படி நடக்கும் என்று நினைக்கவேண்டும்? பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் அந்த ஆபீசர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்துகொடுத்திருப்பது போல சில முக்கியமான டிபார்ட்மெண்டிற்கும் அவர்கள் தயவு தாட்சண்யத்தோடு இல்லாமல் வேலை செய்யவேண்டுமென்றால் தக்க வீட்டு வசதியை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்:** கனம் சேர்மன் அவர்களே, முதலில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிய அறிக்கையை வாசிக்காதது பற்றி திரு. சம்பந்தன் அவர்கள் எடுத்து சொன்னார்கள். ஒரே நாளில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் இரண்டு சபையிலும் சமர்ப்பித்தால், அந்த சபையில் முதலில் படிப்பார்கள். அன்றைக்கே இங்கும் படிப்பார்கள். ஆனால் இந்த முறை முதல் நாள் கீழ் சபையில் இந்தத் திட்டம் படிக்கப்பட்டது. மறுநாள் தான் இந்த சபையில் வைக்கப்பட்டது. பத்திரிகையிலும் வந்து விட்டது. மேஜை மீதும் வைத்தாகிவிட்டது. அதனால்தான் அது அவசியமில்லை என்று கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் நினைத்தார்கள். இது வழக்கத்திற்கு மாறானது அல்ல. ராஜ்ய சபையில் கூட இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பிக்கும்போது, அவர்கள் மேஜை மீதுதான் வைப்பது வழக்கம். நான் மேஜையில் வைக்கிறேன் என்று சொல்வதுதான் வழக்கம். ஒரே நாளில் வாசித்தால் அங்கு என்ன பேசினார்கள் என்று புத்தகம் கிடைக்காது. பார்க்கவும் முடியாது. இந்த இடத்திலும் அதனால் திரும்பப் படிப்பது வழக்கம். ஆகவே இதைப் பெரிய தவறாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கும் போது இந்த சபையிலும் ஒரு சிறிய அறிக்கை படிப்பதுண்டு. ஆனால் சட்ட மன்றத்தில் முதலில் சமர்ப்பித்த பிறகு இங்கு மேஜையிலும் வைத்து விட்டதால் திரும்பவும் அதைப்படித்து இருந்தால் சபையின் நேரம் வீணாகியிருக்கும். புதிதாக நன்மை எதும் ஏற்பட்டிருக்காது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, கனம் சம்பந்தன் அவர்களும் திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்களும் அதிகமாக இந்தத் துணை மதிப்பீட்டில் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். ஆனால் உண்மையாகவே அதிகமான துணை மதிப்பீடு வைக்கப்படவில்லை. 26 கோடி 89 லட்சம் என்று போட்டாலும் அதில் அதிகப்படியாக செலவழிப்பது ரெவின்யூ அக்கவுண்டில் 4 கோடி 74 லட்சம் முதலீடு அதாவது காப்பிடல் அக்கவுண்டில் 1 கோடி 82 லட்சமும் தான். மற்றவை எல்லாம் அட்ஜஸ்ட்மெண்ட் தான். நாம் ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்து அதிகமாக செலவுக்காக வாங்கியிருந்தோம். அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம். அதனால் உண்மையாகவே பார்த்தால் 26 கோடி என்று இருந்தாலும் சற்றேறக்குறைய ஐந்து, ஆறு கோடி தான் அதிகமான செலவாக இருக்கிறது. அந்த விவரங்களை இந்தப்

புத்தகத்தில் கொடுத்திருக்கிறோம். அதை தயவு செய்து பார்த்தால் ஒவ்வொன்றும் அத்தியாவசியமானது, அதைத் தவிர்க்கமுடியாது என்பது நன்ருகத் தெரியும். துணை மதிப்பீட்டில் புதிதாக அதிக மாக செலவழித்திருப்பதைத் தவிர்த்திருக்க முடியுமா என்று அங்கத்தினர்கள் பார்த்தால் ஒன்றுகூட தவிர்த்திருக்க முடியாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தவிர்க்க முடியாத செலவினம் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டாலும் சில இனங்கள் முதலில் கொடுக்கிற நிதி அறிக்கையில் கொடுத்திருக்கலாம். அது இப்போது ஏன் வரவேண்டுமென்பதுதான் எங்கள் கேள்வி.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இதை நம்முடைய பட்ஜெட் புரசிஜர் சம்பந்தமாக தெளிவாக்குவது நல்லது என்று நினைக் கிறேன். ஆண்டு தோறும் பிளானிங் கமிஷன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு இவ்வளவு தொகை பட்ஜெட்டுக்கு என்று ஒதுக்கிவிடுகிருர்கள். நாம் தயார் செய்கிற பட்ஜெட்டில் அந்த அளவுக்குத்தான் செலவு கள் போட்டு சமர்ப்பிக்கிறோம். ஆனுல் இந்த ராஜ்யத்தினுடைய வரவு செலவு எப்படி இருந்திருக்கிறது என்று சொன்னுல் நமக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு ஒதுக்கிய தொகை திட்டத்தைவிட அதிகமான திட்டம் வருஷாவருஷம் நிறைவேற்றி வருகிறோம். சென்ற ஆண்டு 60 கோடிக்குத் திட்டம் இருந்தது. நிறைவேற்றியது 68 கோடிக்கு. ஆகையால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகமாக நிறைவேற்றிக்கொண்டி ருப்பதால், புதிதான மதிப்பு வருகிறது. உதாரணமாக மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சென்ற பட்ஜெட்டில் அதற்காக 20 கோடி ஒதுக்கப்பட்டது. இன்றைக்கு உள்ள மதிப் பீட்டின் பிரகாரம் கொடுக்கப்படுவது 25 கோடி. கடைசியாக கணக்குப் பார்க்கிறபோது, 27 கோடி ரூபாய் அதிகமாக செலவழிக்கும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. திட்டத்திற்கு அதிகமாக வேலை செய்து வருவதால், துணை மதிப்பீடு வைக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

அடுத்தாற்போல், என்டர்டைன்மெண்ட் டாக்ஸ் பற்றி குறிப் பிட்டு முன்கூட்டியே இவ்வளவு கிடைக்கும் என்று மதிப்பீடு செய் திருக்கலாம் என்று சொன்னுர்கள். புதிதாக சர்சார்ஜ் போடப் பட்டது. சர்சார்ஜ் பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் போடுகிருர்கள். அதில் யார் போடுகிருர்கள், யார் போடமாட்டார்கள் என்று தெரியாது முதலில். சர்சார்ஜ் போடுகிற உரிமையைப் பஞ்சாயத் துக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதைப் போட்டபிறகுதான் எவ்வளவு அதில் வந்திருக்கும் என்று கணக்குப் பார்க்க முடியும். பஞ்சாயத்து எவ்வளவு போட்டார்கள், எவ்வளவு வசூல் செய்தார் கள் என்று தெரிந்தபிறகு, அது கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்தும் இப்போது சம அளவுக்கு சர்சார்ஜ் போடக்கூடும். 100 சதவிகிதம் போடலாம். எல்லோரும் அப்படி 100 சதவிகிதம் போடவில்லை. சிலர் 25 சதவிகிதமும், சிலர் 50 சதவிகிதமும், சிலர் 100 சதவிகிதமும் போட்டிருக்கிருர்கள். இதை யெல்லாம் பின்புதான் கணக்கு எடுத்து சமர்ப்பிக்க முடியும்.

22nd January 1964] [திரு. ஆர். வெங்கடராமன்]

கனம் ராஜா அய்யர் அவர்கள் பொற்கொல்லர்களுக்கு வளையல்கள் சங்கை வைத்து செய்யும்படியான ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இது நல்ல யோசனை சர்க்கார் இதை பரிசீலனை செய்யும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, ஆண்டுதோறும் 200 பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு திட்டம் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்போது நாம் 200 பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள் கட்ட ஏற்பாடு செயதிருக்கிறோம். ஆணடுதோறும் அது நிதிநிலையை பொருந்திருக்கிறது. அது வருகிற பட்ஜெட்டில்தான் பார்த்துச் சொல்லமுடியும். டைப் டிசைன் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இவையெல்லாம் பி.டபிள்யூ. டிபார்ட்மெண்டால் அப்ரூவ் செய்த பிறகுதான் கொடுக்க முடியும். கச்சாவாக கட்டிவிட்டு பணம் வாங்கும் நிலைமை ஏற்படாது என்று தெளிவுபடுத்த விரும்பு கிறேன். ஆசிரியர்கள் தங்குவதற்காக வீடுகள் வேண்டுமென்ற யோசனை சொல்லப்பட்டது. அதற்கு முன்பே ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டம் அமுலில் இருந்தது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்று கருதுகிறேன.

அடுத்தபடியாக, கனம் அங்கத்தினர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் ஜில்லாதோறும் வீடுகள் கட்டவேண்டும், ஜில்லா தலைநகரங்களில் வீட்டுப் பிரச்னை கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதற்காகத்தான் இப்போது திட்டங்கள் எல்லாமே கனம் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு கனம் சுப்பையா செட்டியார் பதில் சொல்லிவிட்டார். 145 லட்சம் எல்.ஐ.சி. பண்டு கொடுத்தால்கூட 40 லட்சம் ரூபாய் அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டுமா என்று பாலசுப்ரமணிய அய்யர் கேட்டார்கள். காரணம், ராஜ்யத்தில் பல ஜில்லாக்களில் திருச்சி, மதுரை, கோயம் புத்தூர் போன்ற ஜில்லாக்களிலும் 200, 300, 400 என்று ஏக்கர் கணக்கிலே நிலம் வாங்கி கொஞ்சம் கொஞ்சம் வீடு கட்டும் திட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கு இந்த டவுன் எக்ஸ்டென்ஷன் ஸ்கீம் செய்து கொண்டிருப்பதால் அதிகமான தொகை ஒதுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதற்குத்தான் இந்தப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருச்சி–தஞ்சாவூர் ரோட்டில் உள்ள வீடு கட்டும் திட்டம ஏன் கைவிடப்பட்டது என்று கேட்டார்கள். நேரில் நான் போய் அந்த இடத்தைப் பார்த்தேன். அந்த இடம் பசுமையான வாழைத் தோட்டமுள்ள இடம். இருநூறு ஏக்கர் நிலம் காவிரி பாசனம் பெற்று நல்ல வாழை போடப்பட்டிருக் கிறது. அதைப் பார்த்தவுடனே யார் இந்த நிபுணர் இந்த இடததைப் பார்த்து வீடு கட்டவேண்டுமென்று நினைத்தார்களோ என்று நான்தான் அந்தத் திட்டத்தை நிறுத்திவைத்திருக்கிறேன். அதை நாட்டில் இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். கூடுமான அளவுக்கு நஞ்சை நிலத்தில் வீடு கட்டும் திட்டத்தை பயன்படுத்தக்கூடாது என்பது நம் ராஜ்யத்தின் கொள்கை. உணவு பயிர் செய்யும் திட்டத்தில் இது ஒன்று. மறு படியும் அந்த மாதிரி 200 ஏக்கர் நிலத்தில் வாழை போட வேண்டு

மென்றால் அதற்கு 20 வருஷமாகும். அந்த ஊரில் இதுபற்றி சண்டை இருப்பது எனக்குத் தெரியும். நான் நிறுத்தி வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அதை நேரில் பார்த்து பிறகு அதனால் உணவு நிலை கட்டுப்படும் என்று தெரிந்துதான்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, is the Hon. the Leader of the House aware that as far back as 1949 or 1950 a law was passed by both Houses of the Legislature saying that no house building should be constructed in any place where crops were grown? Have the Government given any permission for any of these lands to be utilised for house construction? If so, on what grounds?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, years ago this Thillainagar scheme was initiated. It was not done recently. I have objected to house construction on wet lands. We have a rule—an administrative rule—that as far as possible no wet lands should be assigned for purposes of house building. In fact, only in stray cases when it forms part of a larger scheme (where it is 5 or 10 acres in a scheme of 100 or 150 acres) that an exception is made. I can tell the House that in the last six years no wet land and no land with crops on was given either by assignment or by acquisition for the purpose of house building.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : சின்ன சந்தேகம். மந்திரி
–20 .m. அவர்கள் சொன்னார்கள். நல்ல வாழைத் தோட்டம் இருக்கிறது; அதனால் வீடு கட்டக் கூடாது என்று. ஆனால் அதைவிட இன்னும் அதிகமாக மதிப்புள்ள நிலங்களையும், மஞ்சள் விளைச்சலாகியுள்ள நிலங்களையும், சுமார் 400, 500 ஏக்கர்களை சர்க்காரில் எடுத்துக் கொண்டு, அந்த இடத்தில் வீடு கட்டிக்கொடுக்க சம்மதித்தார்கள். பல ஜில்லாக்களுக்கும் ஒரே மாதிரி as a policy of the Government ஆக, நஞ்சை நிலங்களில் வீடு கட்டக்கூடாது என்று மந்திரி அவர்கள் உத்திரவிட்டால், அது உணவு உற்பத்திக்கு வசதியாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

***கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் :** அதைத்தான் நான் திருப்பிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் சுப்பையா செட்டியார் முன்பு நடந்ததைச் சொன்னார். மேலும் , நிலம் வேண்டும் என்று கேட்டபோது, கொடுக்கவில்லை என்பது அவருக்கும் தெரியும். அந்த ஜில்லாவில் என்ன நடந்து என்பதும், திருச்சியிலே அதைப்பற்றி controversy இருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனக்கும் அந்த controversy க்கும் சம்பந்தமே இல்லை. ஆனால் நிறுத்தி வைத்திருப்பதை நேரில் பார்த்து, இந்த இடத்தை வீடு கட்டுவதற்கு ஒதுக்குமாறு நிபுணர் சொன்னார். அதை நான் நிராகரிக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.

அடுத்தாற்போல், கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் தவறுகள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். தவறுகள் ஒரு இடத்தில் மட்டும் இருக்கவில்லை. தவறுகள் இல்லை என்று சொல்வதும் சரியல்ல.

22nd January 1964] [திரு. ஆர். வெங்கடராமன்]

கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் என்று சொல்வதால், எல்லாம் தவறுகள் என்று சொல்வதும் சரியல்ல. தவறுகள் எங்கே ஏற்பட்டாலும், அதை நாம் கண்டிக்கவேண்டும். இந்த முறையில் பார்க்கும்போது, கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு என்று எந்தவிதமான சலுகையும் கிடையாது. தவறு செய்தால், prosecution போடுகிறோம், தண்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருப்பீர்கள். ஆகையால் கூட்டுறவுச் சங்கம் என்பதற்காகத் தனிச் சலுகை காட்டுவதாக நினைத்தால், அது சரியல்ல. அப்படி ஏதாவது இருந்தால், சர்க்காருக்கு எழுதி அனுப்பினால், அதை நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், fertilizer உரம் பற்றி இப்போதே அதை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை, மேற்கொண்டு என்னத்துக்குப் பணம் என்று கனம் பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் கேட்டார்கள். உர வினியோகம் இந்த வருஷம் காலாகாலத்தில் நடக்கவில்லை என்று ஒரு குற்றச்சாட்டு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது குற்றச்சாட்டு சொல்லப்பட்டது, உர வினியோகத்துக்கு வேண்டிய பணம் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அது உண்மையாக இருக்குமானால், அதை அதிகமாகக் கொடுத்து, அதற்கான வழியும் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான், நாம் இந்த 56 லட்சம் ரூபாய் பணம் கொடுத்தோம்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கம் மூலமாகத்தான் உரம் கொடுப்பது, வேறு ஒருவரும் உரம் சப்ளை செய்வதற்கில்லை. அப்படி இருந்தும், காலாகாலத்தில் ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால், எப்படி? இப்போது நல்ல முறையில் வினியோகம் செய்வதற்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், அது யாராய் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு லைஸென்ஸ் கொடுத்து, stocks கொடுத்து, அரசாங்கம் வினியோகம் செய்வதற்கு வேறு வழி செய்வதற்குத் தயாராய் இருக்கிறதா ? இல்லை, கூட்டுறவு மூலமாகத்தான் நாங்கள் செய்யப் போகிறோம், அதன் மூலமாகத்தான் ஜனங்கள் வாங்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் சில புகார்கள் வருகின்றன. தனியார் செய்கின்ற முறையில் வேறு விதமான புகார்கள் வருகின்றன. கூட்டுறவுச் சங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அவர்கள் விற்கவேண்டும் என்ற அக்கறை இல்லாத காரணத்தால், அதிகமாக வியாபாரம் செய்யவில்லை, அதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. ஆனால் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில், குப்பை கலந்தார்கள், மண்ணைக் கலந்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு வரவில்லை. ஆனால் தனியார்கள் மீது, இந்தக் கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு வந்துகொண்டிருக்கிறது. சர்க்கார் நினைப்பது, கூட்டுறவுச் சங்கத்துக்குக் கடன் கொடுக்கிறது என்றால், அந்தக் கடன் கொடுப்பது (in kind) உரமாகவும்,

விதையாகவும் கொடுப்பதன் மூலமாக அபிவிருத்தி செய்ய முடியும். அதனால்தான் கூட்டுறவுச் சங்கம் என்று நாங்கள் வைத்திருக் கிறோம். பற்றாக்குறை இருக்கிறபோது, உபரியான பண்டங்களைக் கூட்டுறவுச் சங்கம் மூலம் வினியோகம் செய்வதால் நன்மை இல்லை என்று இருந்தாலும், இந்தப் பிரச்னை இப்போது சர்க்கார் ஆலோசனையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவு அதிகமாக உரம் வினியோகம் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாக உர உபயோகம் ஏற்படுத்துவதென்று முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டி ருக்கிறார்கள். அந்த முயற்சிகள் வெற்றிபெறும் என்று நினைக் கின்றேன்.

கடைசியில், விருதுநகரில் வீடுகள் இல்லை என்று ஒரு அங்கத் தினர் சொன்னார்கள். விருதுநகரில் 100 தொழிலாளர்களுக்கு **tenements** கட்டினோம். அதை யாரும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. நாம் அந்த வீடுகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுவிடவில்லை. எந்த விதத்தில் யாராய் இருந்தாலும் அதை உபயோகித்தால் சரி, ஓஸியானிக் ஹோட்டல் பக்கத்தில், சர்க்கார் செலவில் வீடு கட்டிக் கொடுத்தோம். மீனவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றார்கள். அதை சர்க்கார் ஊழியர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம். பணம் எப்போது கிடைக்கிறதோ அப்போது வீடு கட்டிவிடுகிறோம். பிறகுதான் அதை எப்படி உபயோகப்படுத்துவது என்பது தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அந்தந்தப் பகுதியில் தனியான பிரச்னை இருந்தால், சர்க்கார் கவனிக்கும், இருந்தாலும் விருதுநகரைப் பொறுத்தவரையிலும், இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு இடமில்லை என்று நினைக்கிறேன். இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

IV —DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

1-30 a.m. * SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : Mr. Chairman, I rise to support the Motion of Thanks to the Governor's Address moved by Sri J. Ponnuswamy Villavarayar, the other day. He has made reference to the services of Sri K. Kamaraj to this State, as Chief Minister, and to the contribution he has made for the stability of the Government in the State. We, as Members of the Treasury Benches, are very proud of the fact that during his period as Chief Minister he has brought a great name to this State as the best administered of all the States in India. In his successor, Sri M. Bhaktavatsalam, we have a man of vast experience in almost all the portfolios in the Ministry. His record as Education and Religious Endowments Minister is well-known and his contribution in the field of education and the changes that he has made taking into consideration the wishes of the people, are very greatly wel-comed by one and all including the Members of the Opposition party also. The introduction of free elementary education and the midday meal scheme was during the period of Sri Kamaraj's Chief Ministership. It is ably implemented by Sri Bhaktavatsalam

22nd January 1964] [Srimathi S. Manjubhashini]

as Education Minister. This is just a part of the comprehensive plan for the child for the future. It has been envisaged in International Child Council that there should be a charter for the child in which all aspects of child welfare should be covered. The plan for free midday meal and free education is just a part of it. But if only the Government would consider implementing another aspect of the plan, which is as necessary and as good as the giving of midday meal or the giving of free education, then I think the plan would be complete in itself, and, that programme is the medical check-up of the child from the pre-school age right up to the high school. If only the Government would consider the introduction of a medical check-up of the child in the pre-primary stage and follow it up in the primary school stage, I think, it would be a most welcome measure, and the most constructive of all measures that this State has introduced. Introducing this measure might mean allocation of fund in the Budget for the purpose. I assure the Government on behalf of some of the parents, at least, that no parent in this part of the world or country, would grudge, even if he is as poor as the proverbial 'Church mouse', to contribute, say, a rupee or two rupees from his meagre earnings towards the welfare of his child. As you are well aware, Sir, if proper medical examination is made available for the small child, we will in a very large measure be preventing certain diseases prevalent among children and which if neglected later make them physically handicapped. If this medical check-up could be introduced, and a fee levied for this purpose, in case it is not possible for the Government to provide for it in the Budget, I feel, it should be feasible for the Government to carry out this measure even in the coming year.

Hon. Members who spoke earlier talked of indiscipline in schools and colleges. I am a lay person and I have had not much of education. Recently many of the colleges joined in the strike to oppose the introduction of some language or other. It is a well-known fact that it is easy for young students to learn many languages. In many parts of the world young people do not resent the learning of this language or that language, because it is only when one is young, one is receptive. It is not possible either for myself or for those sitting opposite, to learn a new language though many persons in the past have made an effort even after 66 years to learn a new language. Why should these boys be encouraged and instigated to fight against the learning of a language? You know, generally the college authorities have encouraged the formation of unions in colleges, like History Union, Sciene Union, etc. Presidents and Secretaries for these unions are elected. As I was coming along to attend the Council meeting, I saw a huge crowd in one of the colleges the other day and I was told on enquiry that there was a campaign going on for election. On closer enquiry, I learnt that quite a large amount of money was being spent for conducting the election—some Rs. 600, Rs. 700, Rs. 800. Sir, it is shocking to hear that such large amounts are being spent by the students in colleges for election, where they are sent to

study and learn. It is equally shocking to find out that parents encourage these things. I am sure all students are not able to spend this amount. How do they come by this amount? Will the University and the school authorities try some methods by which this can be stopped? One of the members of the Opposition yesterday, a famous actor, Mr. M. G. Ramachandran in his speech said that his party did not approve of this indiscipline in colleges. This sort of conducting election, I think, does not conform to any discipline whatsoever. I wish the Government, the University and the educational authorities would take note of this matter and see that this sort of thing is stopped. On enquiry, I found that this was prevalent mostly in Government institutions. Private colleges have more control over the students. I cannot give you more details about this.

Then, Sir, many of the teacher-members have spoken about accommodation for schools and that cement should be given for putting up buildings and hostels. I heartily endorse all the remarks made by them, because many of us who run schools have to accommodate the students in semi-pucca buildings. Semi-pucca buildings mean a lot of money to be spent on renovation every year. The Government should make an effort to help the non-official organisations in getting cement through proper channels and not by the back-door. It is the only way, they say, we can get it. The Government should enable us to get the proper quantity of cement. With the little grant that we get from the Government, we may be able to put up pucca buildings. We assure the Government that we will try to maintain discipline in our schools.

Then, Sir, I come to the question of high prices. I speak as one of the consumers and a house-wife. It is very difficult to make both ends meet for any one of us. It is not the fault of the Government. They are trying their level best to keep prices down. It lies elsewhere. Once the price of a commodity goes up, whatever may happen later on, it does not come down. That is a fact. I think the Government should make an effort to see that something is done to help us to make both ends meet. None of us wants to save. But the poorer people who do not belong to the labour class (they have not got to maintain certain standards) or do not belong to the very high strata of society to whom it does not matter at what prices things are sold but who want to lead honest lives are not able to make both ends meet. It is very, very difficult for them. I know the Government are doing a lot. But how are they going to solve this problem? Whether it is to be done by the State or by the Centre, something must be done to reduce prices.

Sir, I now switch back to the care of children. That is an obsession with me. There are a large number of children who are thought not fit to be kept with their parents and who are children to be taken care of by an institution. There are many Government institutions in this State which cater to this class of children.

22nd January 1964] [Srimathi S. Manjubhashini]

They have got approved schools and they are kept in these schools for a number of years. Education is given. These Government homes are so terribly overcrowded. There is a Home in Madras where children are kept for days before they are taken to the court. This period of waiting before they are taken to the court and sent to an institution, is a long one. The building in which these children are kept—I know Mrs. Jadhav also will support me here—is a very dilapidated one. It is so overcrowded. A child is brought to the institution because it is considered not proper for the child to remain with its parents. But the 11-40 a.m. atmosphere in the institution to which it is brought is very much less helpful than that of the parents in its own house, because 400 or 500 or 600 children are kept in a very small place with hardly place to sleep in, and where they have nothing to do and no occupation until they are sent to various approved institutions. Sometimes they have to be kept there for a long period even after certification by the court when boys have to be sent to the various other institutions. This is a thing which the Government should take note of. There should be no home where more than 50 are kept at a time. Otherwise, the Government should make it possible for these children to provide more accommodation.

I think I may leave the rest of my remarks to the Budget speech. I finish, Sir, with your permission.

Sri L. S. KARAYALAR: Mr. Chairman, it is indeed a privilege to be associated with the Motion of Thanks for the Address which the Governor gave us the other day which was ably moved by the hon. Member Sri Ponnusamy Villavarayar. It is right that the Governor's Address should begin with a reference to the Chinese aggression as also the Third Five-Year Plan, because no one can afford to ignore these two major events in this country. Some time back I had the pleasure of moving a Resolution in this House supporting the Prime Minister's stand as far as the Chinese aggression is concerned. It is now well-known how far the Prime Minister was farsighted and how far his policy of non-alignment paid dividends in the course of the events that had taken place during the last one or two years. We are in the midst of the Third Five-Year Plan and we understand that there is to be an appraisal and probably a re-appraisal of the Plan some time in the Budget session and I am sure that this House will have as good an opportunity as the other House to discuss the Third Five-Year Plan during its mid-term. In fulfilling this Plan, the Governor goes on to say that along with the widely shared feeling of satisfaction about the Plan, there is an under-current of uneasiness about the rise in prices of essential commodities. He adds, " We have always kept in view the possibility of a measure of strain on prices in the context of the growing population. . ." Yes, Sir, we want more rice for the growing population in this country. We have been doing family planning. I have said once before that we are doing it so well that we have lost some seats in the Lok Sabha. From 41 seats it has come down to 39. I am not against family planning. I am

[Sri L. S. Karayalar] [22nd January 1964

all for family planning. Unless the growth of population in this country is put down mercilessly and with a strong hand, none of these plans will be of any effect in this country. But while great regard is being paid to family planning family planning should be done in all its aspects, I mean vasectomy, sulpingectomy, Foam tablets, etc., this Government should get an assurance because family planning is not a thing that should be done by one State alone. Suppose you are doing family planning very well. In fact, we do well. Suppose the population of this State is static for some decades together; if the other States do not follow it, what is it that you get out of it? It is an all-India affair. If the other States are not equally anxious and equally enthusiastic about family planning, by the family planning that we do we only lose seats in the Lok Sabha. Therefore, whether it is by an amendment to the Representation of the People Act or to the Constitution of India, we should get our seats that were given to us according to the 1951 Census. Even whatever the strength of population according to the 1961 Census or even the 1971 Census, the seats that we had according to the 1951 Census might be kept constant as a prize for our doing family planning.

As far as the price line is concerned, it is to keep the stability in prices procurement is to be done through the millers and dealers. I am not against procurement. But procurement is so difficult. We know what sort of price these millers and dealers will demand What is the machinery to procure this? We have done it before and we have suffered about this procurement. Then in its wake there is a talk in the air that the rice mills are to be nationalised. Well, as far as nationalisation is concerned, I am for nationalisation. But why nationalise these poor rice mills? After all, rice mills are owned by a large number of middle class people or lower middle class people. If you are thinking of nationalisation, nationalise by all means iron and steel. I was talking the other day with an industrialist of eminence whose knowledge of industries in this country as well as in many other countries is very high and respect and regard for him is very high. He said, "If nationalisation is to be done in this country, it is iron and steel that might be nationalised. It is cement that might be nationalised. Iron and steel industry is in the hands of half a dozen people. Cement industry is in the hands of about 70 or 80 people. If you want to go further with nationalisation, take over the textile mills. Then come down to rice mills or things like that. It might be possible to raise the standard of living of this country then."

Taking about irrigation, the Governor goes on to say in his Address. "As hon. Members are painfully aware, we are at the end of our tether on water resources for major irrigation projects." In fact, we have exhausted all our resources in this State. But in the neighbouring State of Kerala—even as the Parambikulam-Aliyar Project in which the Kerala State had to play a part—there are many schemes by which the waters of the Western Ghats could be got over to this State. Right in Tirunelveli and Ramanathapuram districts, there are the Giriar and Kallar Schemes. These schemes

22nd January 1964] [Sri L. S. Karayalar]

were investigated even 80 years back. At the time of the British rule, they were given up because they were not remunerative. They were reinvestigated later in 1937–39 and even after 1946. Though not exactly remunerative in the sence that we may not get 6, 8 or 12 per cent of the outlay, they are schemes which could be attempted. If waters could be got from Kerala to irrigate lands in Tirunelveli and Ramanathapuram districts, large tracts could be irrigated and statements like " Hon. Members are painfully aware, etc.," would not be necessary; all the pain would vanish and pleasure would be in the face of many of us.

Next, I would refer to the social security measures that have been taken in the State. The Governor says, " The Government are aware that this crucial objective can be realised only by a bold programme of social security covering, to begin with, the most vulnerable sections of our population."

The very bold programme has been enunciated by giving pension to about 62,000 old people. As far as old age pension is concerned, I think many more are eligible. Only the other day we found in the House the Hon. Minister replying to a supplementary question, said that nobody in South Arcot district had got old age pension. A whole district without any recipient of old age pension is something to be marvelled at. Are there no people above 65 in the South Arcot district who did not want the aid from the Government? That is a question to be put and the Hon. the Leader of the House probably in his reply will answer that.

Then, talking about social security measures, we have free education, and up to S.S.L.C. free education is going to be given in the next academic year. That is a thing that has to be welcomed. But as far as these scholarships that are being given to Backward Classes are concerned, I find that a large number of students in the colleges go without these scholarships. About 15 lakhs are being given by the Government of India as scholarships that are being administered by the Director of Harijan Welfare and another Rs. 150 lakhs are being spent by this Government for Backward Classes and Harijans by way of giving scholarships. I would like to say that this Department of Harijan Welfare is the meanest department that is going on in this State. I do not mean any disrespect to anybody. Even as Nadkarni, the cricket bowler, is the meanest bowler—he bowls 20 overs, 30 overs, etc., but does not give runs—even so the Harijan Welfare Department is the meanest department in the State because it does not give scholarships to all. I do not mean 11-50 a.m. any disrespect to anybody. As a matter of fact, I have got great regard for the department because it gives at least 80 per cent as scholarships. If only the Government would give one crore of rupees, it would be all right. After all, they have increased the betting tax recently. Whatever money they get from Guindy, if only they turn over to the Harijan Welfare Department.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is hardly Rs. 20 lakhs.

[22nd January 1964

Sri L. S. KARAYALAR : At least that Rs. 20 lakhs could be given. It would go a long way. It will be about 20 per cent.

My plea is for larger allotment for Harijan Welfare Department.

I won't take much time, Sir, I will finish in two or three minutes. I know you are indulgent to me without being partial. I will not abuse that indulgence.

As far as prohibition is concerned, it is a very controversial point. I am for prohibition, absolute prohibition. It is true it has been tried in Finland, in the United States of America and so many other places and they found it a failure. Not that we should find it a failure. Probably we might succeed. Possibly we might not. But that is a policy that was nearest to Bapuji's heart. If Gandhiji dreamed of anything, it was about Prohibition. Therefore, we must give honest and sincere trial for at least the next 10 years. We must enforce it with a very strict hand and still even after such a sincere and honest attempt for the next ten years, we find it a failure, we must admit it, and then scrap it. But let us not scrap it now. Let us try it in a hones, efficient Congressman like way and enforce it for another ten years.

Sir, this Address started by saying that the Chief event in the State was the relinquishment of his office by Sri Kamaraj. He has now been elevated to the Presidentship of the Indian National Congress and is presently engaged in consultations with the Prime Minister and the other people on the delicate task of expansion of the Central Cabinet. He had served this State as President of the Tamilnad Congress Committee and as Chief Minister of this State for a long period. He was called the greatest of the commoners, a man who understood the masses of the country much better than anybody else. He was called the man of the masses and he had always an uncanny knack of putting his fingers on the faults either in the organisation or the governmental machinery. Of course, in relinquishing his office he had followed the great religious preceptors of our country like Buddha. We should all be glad that he is now in a higher sphere guiding the destinies of not only this State but also the whole of India.

Sir, I would also refer in this connection to the heart warming news that we got in the papers, especially today and yesterday that our Prime Minister is getting better and better and is able to attend to visitors. May God bestow on him good health and long life. May he be our Prime Minister for decades together. Mr. Chairman, I have done.

(Deputy Chairman in the Chair.)

* திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி : மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தை பேச விரும்புகிறேன்.

22nd January 1964] *[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி]*

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில், நூற்பு ஆலைக்கு ஆரம்ப வேலைகள் நடப்பதை அறிந்து மிக மகிழ்ச்சியோடு, அந்த மாவட்டத்தின் சார்பாக நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு, எனது மனமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, விவசாயிகளுக்கு இப்போது இருக்கிற கஷ்டத்தோடு திருவாங்கூர்—கொச்சி சர்க்கார் நிலத்தீர்வையால், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள விவசாயிகளுக்குப் பெரிய துன்பம் ரொம்ப ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது என்ன என்றால், அடிப்படை கரம்போக, மனியங்கரம் என்று திருவாங்கூர்-கொச்சி அரசாங்கத்தில் அது வசூலிக்கப்பட்டு வந்தது.

இந்த கரமானது ஏக்கராவுக்கு இப்போது இருக்கிற அடிப்படை கரம் தவிர, ஏக்கராவுக்கு 1 கோட்டை முதல் 4 கோட்டை நெல்லோ அதனுடைய விலையை அங்கு செலுத்த வேண்டும். அது தவிர பணமாகவும் அவர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையில் இருந்தது. இது நடப்பில் இருந்துகொண்டு வந்தது. சுமார் 10-15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக திருக்கொச்சி சட்டசபையில் வாதங்களை நடத்தி அந்த அரசாங்கமானது கனம் தாமோதரன் ஆசான் என்பவரை தலைவராகக் கொண்ட கமிட்டியை நியமித்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியானது பல இடங்களுக்கு சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து ரிப்போர்ட் சமர்ப்பித்திருக்கும் சமயத்தில் நமது கன்னியாகுமரி மாவட்டமானது இந்தத் தமிழகத்தோடு இணைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் என்ன தகராறு இருந்ததோ அது நாளது வரையிலும் இருந்து வருகிறது. அந்தக் கடனைச் செலுத்தவில்லை. அதற்கு சங்கேதம் தாசில்தார், டெபுடி தாசில்தார் அதற்குக் கீழே உள்ள Revenue Officers -களை எல்லாம் அந்த அரசாங்கம் நியமித்திருந்தது. அவர்கள் நமது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள கலெக்டரை அணுகி அங்கு வசூல் செய்வதற்கு முயற்சி எடுத்தும் இதுவரைக்கும் வசூல் செய்யவில்லை. நமது விவசாயிகள் தங்களுடைய விளைபொருள்களை ஜப்தி செய்து விடுவார்களோ என்று நல்லமுறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு அஞ்சுகிறார்கள். உணவு உற்பத்தி தடைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் நமது அரசாங்கம் உடனடியாகத் தலையிட்டு அதற்கான மசோதா கொண்டு வந்துள்ளது. இந்த கரத்தை பிரச்னையை தீர்வு செய்து கொடுக்கும்படி கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்ற 1963-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 10-ஆம் தேதியிலிருந்து தங்கக் கட்டுப்பாடு உத்திரவு பிறப்பித்ததிலிருந்து இந்த நாட்டிலே பொற்கொல்லர்கள் படும் அவஸ்தையும் அதன் காரணமாக எத்தனையோ பேர்கள் தற்கொலை செய்துகொண்டு அவஸ்தைப் படுவது பற்றியோ பொற்கொல்லர்களுடைய எதிர்காலம் பற்றியோ கவர்னர் பெருமான் உரையில் ஒன்றுகூட இல்லாததை அறிந்து நான் மிக வருந்துகிறேன். நமது அரசாங்கம் பொற்கொல்லர்களுக்குச் சில விஷயங்களை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கத்தினுடைய நல்ல நோக்கங்களை நமது அதிகாரிகள்

நல்ல முறையில் நிறைவேற்றவில்லை. தனிநபர் ஜாமீன் பேரில் 1,000 ரூபாயிலிருந்து 2,000 ரூபாய் வரையில் கடன் கொடுக்கலாம் என்று நமது அமைச்சரவர்கள் 5 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது என்று சொல்லி எல்லா இடங்களிலும் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது என்றுனும் பொற்கொல்லர்களுடைய கடன் நிவாரணத்திற்காக ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் நல்ல முறையில் செயல்படவில்லை. Village Officers-கள் தாங்கள் கொடுக்கும் சர்டிபிகேட்டில், இவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்தால் திரும்பி வராது, அதற்கு நான் பொறுப்பு இல்லை என்று எழுதினால் அந்த மனு கான்சலாகி விடுகிறது. அரசாங்கத்திலிருந்து அனுமதிக்கிற இந்தத் தனி நபர் ஜாமீன் கடனுக்கு Village Officers கெட்டி வைக்கவேண்டுமென்று நியதி இருக்கிறதா என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பல மனுக்களிலே சரியான முறையில் கடன் கொடுத்தாலும் நல்ல விதத்தில் பயன் படுத்துவதாக இல்லை என்று அவைகள் மூலம் தெரிகிறது. ஒரு மாவட்டத்திலுள்ள தொழில் வர்த்தக உதவி இயக்குனரை அணுகிக் கேட்டேன். அவர் சொன்னார். இந்த மாற்றுத் தொழிலுக்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிற பட்டியலில் வெற்றிலை, பாக்கு வியாபாரம் செய்கிறேன் என்று மனுவில் கொடுத்திருக்கிறார். வெற்றிலை, பாக்கு வியாபாரம் செய்வதற்கு சுமார் 50 ரூபாய் போதுமானது. ஆனால் நாம் 300 ரூபாய் வரைக்கும் உத்திரவு கொடுத்து ஆரம்ப கடனை 100 ரூபாய் கொடுத்திருப்பதாகப் பதில் சொன்னார். அந்த ஆளின் குடும்ப நிலைகளை விசாரித்தீர்களா என்று கேட்டேன். 7 குழந்தைகள், ஒரு மனைவி உண்டு என்றார். நான் சொன்னேன். 300 ரூபாய் கடன் என்று ஆரம்பக் கடனை 150 ரூபாய் கொடுத்தால் கிராமத்தில்கூட ஒரு கடை வைக்கவேண்டுமானால் அட்வான்ஸாக 100 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். கடை வாடகை கொடுக்க வேண்டும். சாமான்கள் வாங்க வேண்டும். எப்படி வியாபாரம் நடத்துவார் என்று கேட்டேன். எப்படியாவது நடத்திக் கொள்ளுவார் என்று பதில் சொன்னார். இப்போது இருக்கிற நிலையானது அவர் 7, 8 மாதமாகக் கஷ்டப்பட்டு அவர் கைப்பணத்தை செலவழித்து அலைந்து திரிந்து வாங்குகிற கடனில் கைமாற்றாக வாங்கின கடனைக் கொடுத்த பிறகு அன்றே வாழ்க்கை வசதி இல்லாத நிலைமை ஆகியிருக்கிறது. அடுத்தபடியாக அரசாங்க அதிகாரிகள் சென்று வசூல் செய்யப் பார்த்தால் அவர்கள் வீட்டு வாடகைக்கூட கொடுக்காமல் வீட்டை விட்டுவிட்டு அடுத்த கிராமத்திற்குச் செல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு இதை கொண்டுவருகிறேன். மத்திய அரசாங்கமானது எவ்வளவு கோடிக் கணக்கான ரூபாய்களை இதற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறது. புனர் வாழ்வு அளிக்க வேண்டும். தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் அமலில் வரவேண்டுமென்று ஆசையோடு செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே நல்ல திட்டங்களை உருவாக்கி பொற்கொல்லர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே மாதிரி நெசவாளர்கள் நிலைமை பரிதாபமாக இருக்கிறது. வேலைக்கு ஏற்ற கூலி கிடைப்பதில்லை. விலைவாசியினுடைய உயர்வானது இன்று உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. சோஷலிஸத்தின் முதல்

22nd January 1964] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி]

படியாக அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்துவதற்கு ஒரு தனி இலாகா அமைத்தாலும் கூட சந்தோஷப்படுவேன். இல்லையேல் இந்தச் சமுதாயம் அழியும் தறுவாய்க்கு வந்துவிடும். ஆகையால் இதை முதல் வேலையாகக் கவனிக்க வேண்டும். இதற்காக ஒரு survey நடத்தினால் அது விளங்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளு கிறேன்.

அடுத்தபடியாக லைஸன்ஸ் பற்றிச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பொற்கொல்லர்கள் ரொம்பப் பரிதாபமான நிலைமையில் ஒரு ஆண்டு காலத்தை அவர்கள் கழித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு லைஸன்ஸ் வாங்குவதற்கு போட்டோவும் 1 ரூபாய் ஸ்டாம்பும் வேண்டும். அபாயகரமான தொழிலாகிய பட்டாஸ் தொழிலை நடத்துகிற தொழிலாளர்களுக்கு லைஸன்ஸுக்கு போட்டோ கிடையாது. ஆனால் இதுக்கு போட்டோ வேறே. கிராமத்திலே எல்லாம் இந்த லைஸன்ஸ் பற்றித் தெரியாது. இந்த மாதம் 31-ம் தேதியோடு இந்த லைஸன்ஸ் வாய்தா முடிவு அடைகிறது என்று நினைக்கிறேன். அமைச்சரவர்கள் இதற்காக இன்னும் இரண்டு மாத காலம் கொடுத்து இனிமேல் லைஸன்ஸுக்காக மனுபோடக் கூடியவர்களுக்காவது free licence போட்டோ இல்லாமல் கொடுப் பதற்கு இங்கில்லை என்றாலும், மத்திய சர்க்காருக்குச் சிபாரிசு செய்து உத்திரவாதம் வாங்கித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களையும் பிற்போக்கு பிற்பட்ட சமுதாயம் என்ற நிலையில் சேர்த்து அவர்களுக்கு எல்லா சலுகைகளும் வழங்க வேண்டுமென்று பல கூட்டங்களிலும் இந்த அவையிலும் சொல்லி யும் அதற்கு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் செய்யவில்லை என்று நமது அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஒவ்வொரு இடத்திலும் அரசாங்க அலுவலகங்களுக்கு கட்டிடங் கள் வேண்டும். எல்லா மாவட்டத் தலைநகர்களிலும் அரசாங்க அலுவலகங்கள் வாடகைக் கட்டிடங்களில் அமைந்து லட்சக் கணக்கான ரூபாய் வாடகை கொடுக்கப்படுகின்றது. ஒரு அலுவல கத்திலிருந்து இன்னொரு அலுவலகத்திற்குப் போகவேண்டுமானால் 2, 3 மைல் இருக்கிறது. அதைவிட ஒரே compound -க்குள்ளே மாடிக் கட்டிடம் கட்டி எல்லா சர்க்கார் காரியாலயங்களும் அமையு மானால் சர்க்காருக்கும் பணம் மிச்சம். பொதுமக்களுக்கும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு சமயம் தந்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. SESHACHARIAR : Sir, while associating myself with the motion of thanks moved by my hon. Friend, I want to refer to only one or two things.

Firstly in regard to increasing agricultural production there was some truth in what the hon. Member Sri Thangavel Mudaliar said yesterday. In spite of the fact that we use fertilizers and other improved methods, production does not increase. There is one thing that has got to be attended to and that is the question of certain deficiencies in the soil. That is a matter which has got to be considered and take note of. Very often the agriculturists do not know what is deficient in the soil and what kind of inorganic manure he has got to use. For that I think they have been sending the soil

for testing. But the results are not given in time. And no advice is given in regard to that. There are agricultural extension officers the agricultural demonstrators in the blocks. Most of them have no equipment for analysing soil. If they had it, it would be much better.

In regard to fertilizers we have reached the position when it is now available in plenty. The position was of course had last year. This year there is absolutely no trouble. There is copious supply of it with the result that the wholesale co-operative are not in a position to lift the entire stock alloted. That is the complaint now. There is also another difficulty in that. Number of private people have been given permits for preparing manure mixtures. Some of them purchase the ammonium sulphate from the co-operative societies for the purpose of preparing the manure mixture. That is another difficulty that has got to be attended to. As I said Government should see that the people are in a position to understand the real deficiency in the soil. That could be done only at the block level by the Agricultural Demonstrators. But they are practically engaged in selling seeds and other things. They do not have that time to attend to other business. We found in the Delhi Exhibition a kind of machine that could easily analyse soil samples. That kind of equipment should be supplied to all the Demonstrators.

DEPUTY CHAIRMAN: There are at present only two institutions in the State to analyse soil samples.

SRI M. SESHACHARIAR: Even if samples are sent to the research stations, the results are not given soon. It takes three or four months. In some cases the results do not reach the party at all.

There is some proposal now to start a factory for tractors. Now, a number of tractors have been sold. After they are sold, the trouble is they do not get the necessary spare parts and the agriculturists have to depend on the plough cattle, especially those who have 5 to 10 acres of land. In agriculture seasonal ploughing is more important than anything else and you have got to transplant in the proper season. Even if it is delayed by 10 or 20 days, the yield will fall down. Therefore, we must have tractors and spare parts available readily. The Government give loans but still the tractors and the spare parts are not available. Therefore, I say that a tractor factory is absolutely necessary. The supply of a large number of tractors would be very helpful to the ryots

12-10 p.m. One word about small-scale industries. It has been the policy of the Government to start a number of small-scale industries. Number of private persons who have passed the engineering examinations, who hold engineering degrees and others, who are hereditarily blacksmiths and artisans, have taken to this. With the little amount available with them they do put up buildings. They do obtain the licence. The difficulty for them is in getting the loans. In spite of the State Aid to Industries Act, the Finance Corporation,

22nd January 1964] [Sri M. Seshachariar]

and the guaranteed loan from the Reserve Bank, there is so much delay in getting loans. I find that in other countries three weeks is the maximum time-limit within which loans are given. But here it is three months or much more. The delay may be due to the parties themselves who apply for the loans. They may require encumbrance certificates, legal opinion, etc. But a little amount of expedition on the part of the Government departments would surely go a long way to help them start a number of industries. But in making them to go into production, the difficulty of non-availability of raw material comes in. This difficulty is always there. The position is somewhat better now. As regards the issue of the loan, I say that it is better that it is given in time.

The other thing is about the industrial co-operatives. Every kind of facility is given to them. The engineer is given. The mechanic is given. They also are given clerks. But in spite of giving all these, they are not able to make a profit. That is because there is no person who can do cost accounting work. There is no person who knows business management. The person given is either a mechanic or an auditor. The auditor is not in a position to manage the business. That is the difficulty in regard to the co-operative industries as well as other industries. In addition to these difficulties, the difficulty of marketing comes in. Sir, I am the President of a Bolts and Nuts Factory started with Government aid. With very great difficulty we have started this factory. Bolts and nuts are being manufactured. But the question of marketing them is a problem. We have to go to the commission agents. The Government can purchase them. The railways can purchase them. A liaison officer can be appointed to see that the Government agencies purchase these nuts. But I think that somebody must certify the quality of the nuts. There must be a Board or a body of experts to certify the quality of the nuts. Otherwise, these nuts will not be purchased. Such a system prevails in other countries, and I think the Government must to some extent at least see that the marketing of the nuts is made easy, and the small scale factory owners are helped. We have given licences and several other facilities to bigger industries. They may be asked to purchase some of their components from these small industries. They may be even compelled to purchase them. At the time of issue of licences, there should be a condition that they should purchase some of their components from these small industries. They may complaint about the quality of the goods. Here again the Government should help the small industries by certifying the quality of their products. To this extent the Government's help in marketing the goods is absolutely necessary for the co-operatives.

There is one other point which I would like to mention. Many hon. Members have complained about the rise in prices. It has almost become the fashion to complain about the rise in prices. It is there. It is working in a vicious circle. We want people to produce more. If we want to produce more, we require more labour. If we want more labour, we have got to

pay a large amount of wages. Higher wages mean increase in the cost of production. This will be always there. Labour organize collectively and get their wages. As regards the producer, he gets a little profit. The difficulty is only in regard to the fixed income groups or probably the lower middle classes. They will be the real sufferers. In regard to the labourer, he gets higher wages. We have to pay higher wages, because we want to increase production. Therefore, the whole thing is working in a vicious circle. Once the Government think of starting consumer societies, that may be of some use. But I do not mean to say that consumer societies in every place would be useful. In big cities surely they will be useful. Because, members there may be generally loyal to the organization. If a co-operative organization has to thrive, the members thereof must be loyal to it, and this very often we do not have. In spite of the bad quality of the stuff that is sold elsewhere, if only it is at a lesser rate than that of the co-operative society, the members would go there and make purchases. Then the co-operative society cannot thrive. The members have really to be loyal to the society. Then the society will surely thrive. The Government's action in trying to start consumer co-operative societies is very welcome and would be of much use to the fixed income group.

I thank you, Sir.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்: மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, நாழியாகிவிட்ட காரணத்தால் என்னைக் கூப்பிட மாட்டீர்கள் என்று நினைத்தேன். என்னைப் பேச அனுமதித்த தற்கு மனமார்ந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கவர்னர் பெருமான் அறிக்கையைப் பார்த்து அதில் முழு மகிழ்ச்சி அடைய முடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன். அதற்காக வருந்துகிறேன். இதைப் பேசுவதற்கு முன்னால் முக்கியமாக ஒன்றைப் பேசவேண்டி இருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு இந்த இடத்தில் பிரதிநிதித்துவம் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு கொடுக்க மாட்டார்கள் என்ற சந்தேகம் எழுந்து நம்முடைய அரசாங்கமும் அதை ஒப்புக்கொள்வது போல தோன்றுவதாக ஆசிரியர்கள் எல்லாம் முறையிட்டார்கள். நான் ஆசிரியராக இல்லாதவன். அவர்கள் முறையிடுவது சரி. இருந்தாலும் அவர்களுக்காக நானும் இதுபற்றி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ள முன்வரு கிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பது அவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் நல்லது என்று முடிவு கட்டவேண்டும். பத்து வருஷமாக ஆசிரியர்கள் செய்த வேலைகளைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் எடுத்துச் சொல்வது போல மற்றவர்கள் சொல்ல வராது. அவர்களுக்குத்தான் அவர்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லத் தெரியும். மற்றவர்களும் அதை அறிந்திருந்தாலும் எப்படியிருந்தால் என்ன என்று இருக்கத் தோன்றும். ஆசிரியர்கள் குறைகளைச் சொல்ல அவர்களுக்குத் தான் தகுதி உண்டு. அவர்களுக்குத்தான் அதுபற்றிய விஷயம்

22nd January 1964] [திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்]

தெரியும். அவர்களுடைய குறைகளைத் தெரிவிக்க அவர்களுக்கும் மதிப்பு கொடுக்க ஏற்பட்ட சபை இது. அதனுல்தான் நாமக்கல் கவிஞர் போன்றவர்களை எல்லாம் இந்த சபையில் சேர்த்திருக்கிறோம். ஆகையால் அதை மாற்றக் கூடாது என்று அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கவர்னர் உரையை பற்றிப் பேசுவோம். முதலில் தற்காலம் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை பற்றி கொஞ்சம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ரொம்ப மங்களமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இன்று கல்கத்தாவில் நடந்துகொண்டிருக்கும் சம்பவம் எல்லாம் பார்க்கும்போது நம்முடைய பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் நமக்கும் உள்ள மனப்பொருத்தம் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. மத வெறி, ஜாதி வெறி எல்லாம் கலந்து கொள்கிறது. அதனுல் பல உயிர்ச்சேதம் ஏற்படுகிறது. நம்முடைய நாட்டிலிருந்துகூட அமைதியைக் காப்பதற்காக அங்கு போகவேண்டுமென்று சிலர் ஆசைப்படுவதாக நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன். யாராவது போய் அங்கு வணக்கமாகக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம்தான். அமைதி குலையக் கூடாது. அந்தமாதிரி சச்சரவுகள் நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடாது. பாகிஸ்தானுக்கும் நமக்கும் மனப்பொருத்தம் வரவர குறைந்துகொண்டே வருகிறதே தவிர இரண்டு பேரும் சேர்ந்து சொல்வோம் என்றுல்கூட ஒப்புக்கொள்வதாக இல்லை அவர்கள். தனியாகப் பேசுங்கள் என்கிறார்கள். நமது எல்லையில் தொந்தரவு இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. காஷ்மீர் எப்போதும் தலைவலி. சைனுக்காரன் ஆக்கிரமிப்பு பகுதியை விட்டு நகரவே இல்லை. கவர்னர் சென்ற ஆண்டு அறிக்கையில் அதுபற்றி கவலை தெரிவித்தார்கள். இந்தத்தடவை சொல்லவில்லை என்பது வருத்தமாக இருக்கிறது. இன்னும் அவர்கள் படைகளை அப்புறப்படுத்தவில்லை. அதுவரையில் நமக்குப் பெரிய கவலை தான். அதை அப்படியே மறந்துவிடக்கூடாது. இப்போது ஆசாத் காஷ்மீரை மறந்துவிட்டோமா, இல்லை. நமது தேசத்தில் இருந்தது என்பது கூட மறந்து விட்டது. அப்படி போனதையெல்லாம் மறந்துவிடுவோம். அதை ஜனங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கலாமென்று நானும் சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதிப்பிற்குரிய சேஷாச்சாரியார் அவர்கள் விலைவாசி பற்றி சொல்வது வழக்கமாகப் போய்விட்டது. 'பாஷணக்'ப் பேய்விட்டது என்று சொன்னார்கள். அவர் இதில் சிரமப்படவில்லையோ என்னமோ தெரியவில்லை. இப்போது இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் இந்த ஒரு மாதத்திற்குள் 'காஸ்ட் ஆஃப் லிவிங் இண்டக்ஸ்' பேப்பரில் பார்த்திருப்பீர்கள். டிசம்பர் 1962-ல் 468, நவம்பர் 1963-ல் 495, டிசம்பர் 1963-ல் 508, காரணம் என். அரிசி, காய்கறிகள், நல்லெண்ணெய், உப்பு இவைகளெல்லாம் அதிகமாக ஏறிக்கொண்டே போகிறது. 70 லட்சம் டன் நாம் உற்பத்தி செய்வதாக மூன்றுவது திட்டத்தில் தீர்மானம் செய்திருக்கிறோம். 53 லட்சம் டன் ஏற்கனவே இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது எப்படி அரிசியின் விலை உயருகிறது என்று புரியவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று அவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள். நிலச்

[திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்] [22nd January 1964

சீர்திருத்தம் செய்தோமே அதில் வந்த விளைவுதான் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதனால் பொறுப்பு யாருக்கும் இல்லை. நிலச்சுவான்தார்கள் எதற்கு உரத்தை வாங்கிப்போட்டு செலவு செய்யவேண்டும். செய்தால் அவன் எடுத்துப்போகிறானே என்று போட்டுவிடுகிறார்கள். பல இடங்களில் இதுபற்றி மனு கொடுத்தால் அது தீர்மானமாகாமலே இருந்துவருகிறது. சாகுபடி செய்கிறவர்கள் ஏன் செய்யவேண்டும், குறைந்தால் கொடுக்கவேண்டாம், தானே எடுத்துக்கொண்டால் போகிறது என்று இருக்கிறார்கள். யாருக்கு இதில் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆகையால் அதில் பொறுப்பு யாருக்கு என்று தீர்மானம் செய்கிறவரையில், இது சரியாகப் போவதில்லை. சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்ட அறிக்கையில் கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள், நமக்கு உரம் பற்றாக்குறை இருக்கிறது, அதனால் உற்பத்தி பெருகவில்லை என்றார்கள். வந்தால் பண்ணலாம் என்றார்கள். இப்போது சட்டசபைத் தலைவர் பேச்சில் உரம் நமக்கு அதிகமாக வந்துவிட்டது என்கிறார்கள். ஆகையால் 70 லட்சம் டன் தாராளமாகச் செய்துவிட முடியும் என்றார்கள். ஆனால் இப்போது என்ன சொல்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், வாங்குகிறவர்கள் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் உண்மையைச் சொல்லவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. 70 லட்சம் டன் வாங்குவதற்கு சட்ட சபையில் பேசியிருக்கிறார்கள். உரம் நிறையக் கிடைத்தால் 70 லட்சம் டன் கிடைத்துவிடும் என்று தைரியம் இருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். அது எனக்கும் தைரியமாக இருக்கிறது. இப்போது அவர்களே சொல்கிறார்கள்.

12-20 p.m. இதில் ஏழாவது பாராவில்:

"There is, however, no room for complacency on the agricultural front, particularly so since the use of chemical fertilizers has not picked up to the extent desired. The off-take of fertilizers during 1962-63 was only 2·5 lakhs tons against the target of 3·22 lakhs tons. In the current year also, the consumption may reach a level of only 3 lakhs tons even though large stocks are available. Our main endeavour in the remaining two years of the Plan should be to remove the institutional and other bottle necks in the flow of fertilizers to the field."

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(Mr. Chairman in the Chair.)

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: What is the time allowed, Sir?

Mr. CHAIRMAN: Fifteen minutes.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The time-limit was not mentioned when I began my speech.

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, it depends on the number of speakers. We can meet even in the afternoon and continue if there are a large number of speakers.

Mr. CHAIRMAN: The hon. Member may continue.

22nd January 1964]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I request you, Sir, to give me a little more time. I would have spoken on the very first day, but on account of the fact that I was not well, I did not attend the meeting. Otherwise, I would not make this request. I will speak only relevantly, Sir.

So far as fair price shops are concerned, I request the Government to give as far as possible the best rice of our own country. I am told, in America sometime the Government give subsidies to producers of rice.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : On a point of order, Sir. Can a Member speaking in Tamil suddenly switch over to English?

MR. CHAIRMAN : Yes, he can. Let not the hon. Member be disturbed. Let him continue his speech.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : அங்கங்கே அப்படித் தவறுகள் இருக்கிறதாக அவரே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அதனாலே, இந்தத் தவறுகளினாலே, உரம் சரியாகப் போய்ச் சேராது, பூனியனிலிருந்து போய்ச் சேராது. அவர்கள் பூமியைப் பரீட்சை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், ரொம்ப ரொம்ப தோண்டித் தோண்டி, கெட்டுப் போய் விடுமே தவிர, இனிமேல் பரீட்சை ஒன்றும் பண்ண முடியாது. North Arcot ஜில்லாவில் எல்லாம், இப்போது போய் உரத்துக்கு ஏற்றதா என்று இன்னும் பூமியை பரீட்சை செய்து கொண்டிருந்தால், அது ரொம்ப நாள் ஆகிவிடும். நாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். நாம் கண்டு பிடித்த பிறகு தானே முடியும். இது எல்லாம் நடக்கக் கூடிய காரியமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இன்று உரங்களை வாங்குபவர்களுக்கு பொறுப்பு இருக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். அதிலே அங்கத்தினர்கள் யோசனை சொல்லும்படி, கவர்னர் பெருமான் கேட்டிருக்கிறார்கள். என்னுடைய யோசனையைச் சொல்லியிருக்கிறேன். இதில் சரியான முறையில் செய்யாவிட்டால், 70 லட்சம் டன் இந்த மூன்றாவது திட்டத்தில் உற்பத்தி ஆகும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி இருந்ததனால் தான், இப்போது நமக்கு உற்பத்தி குறைவாகப் போகும். அப்போது விலைவாசிகள் தான் அதிகம் ஆகும்.

காய்கறிகளைப் பற்றி எனக்கு ஆச்சரியம். விலையைக் குறைப்பதற்காக ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறோம் என்று சென்ற ஆண்டிலே சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி இந்த ஆண்டிலெ பேச்சே இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, இப்போது urban towns -ல் வீடு கட்டும் பூமியாக அங்கே வைத்து, அதில் காய்கறி வைப்பதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு பண்ணினார்களா என்று தெரியவில்லை. காய்கறிகளின் விலையைக் குறைக்க வேண்டும். பூமி விளையாதிருக்கிற சமயத்திலே, காய்கறிகளைப் போடலாம். நமது மந்திரி மன்றாடியார் அவர்கள் அழகாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். உற்பத்தி அதிகமானால், ஒருவேளை விலை குறையலாம். பதியம் போடும்படி

[திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்] [22nd January 1964

யான முறையில், என்னத்துக்கு காய்கறி சாகுபடி பண்ணுவது என்று session நடந்தபோது இவர்களே வழி காட்டிக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இதில் அநேக திட்டங்கள் வேண்டுமென்று கூட நேற்று நடந்த பொறுக்குக் கமிட்டியில் நான் வாதாடினேன். அந்த மாதிரியாக காய்கறி நன்றாகப் பண்ணுகிறோம் என்று அவர்களுக்குக் காண்பித்து, அவர்கள் பார்த்துப் பரிசீலனை பண்ணியான பிறகு, அதற்கு ஏதாவது வழி பண்ணினால் தேவலை என்று நினைக்கிறேன்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலும், திருச்சி ஜில்லாவிலும் இப்போது சாகுபடி நன்றாகச் செய்யப்படவில்லை. முதல் மந்திரி அவர்கள் தஞ்சாவூர் போய் வந்து அந்த மாதிரி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பேப்பரில் வந்திருக்கிறது. ரொம்ப சாகுபடி குறைஞ்சு இருக்கிறதாகச் சொன்னார்கள். அப்படி இருக்கிறபோது, அவர்களுக்கு வரி வஜா கொடுத்து, water tax என்று இன்று இருக்கிறதை நிறுத்தி வைத்துவிட வேண்டும். இப்போது புயல் காற்று ஏற்பட்டு, எல்லா வாழையும் போய்விட்டது. வாழை காற்றுக்கு நிற்காது போய்விடும். அதனால் தான் "வாழையடி வாழை என வந்த திருக் கூட்டம்" என்று ராமலிங்க சுவாமிகள் பாடினார்கள். வாழை என்றால், காற்று அடிச்சால் போதும், விழுந்தால் குலையோடு விழும். புயல் காற்று அடிச்சதுக்கு அப்புறம் பழம் 2½ அணா 3 அணா விலை, கும்பகோணத்திலே. அப்படியும் வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். அங்கே வாழைப்பழமே சாப்பிட வேண்டாமென்று ஒன்றும் தீர்மானம் பண்ணவில்லை. ஊரில் இருக்கிற வாழை எல்லாம் போய்விட்டது. வாழையானது உயர்ந்த ரகமான சத்துள்ள வாழை. அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நிலையிலே, வேண்டிய பரிசீலனை பண்ணி, அவர்களுக்கு வேண்டிய பரிகாரங்களைச் செய்யத்தான் வேண்டும். அதில் ஒன்றும் சந்தேகம் இல்லை.

இரண்டாவது அரிசி விலையைக் குறைக்க Fair Price Shops
12-30 p.m. ஏற்படுத்தி விற்கிறதை நான் பார்க்கிறேன். அதிலே ஒரு ஆச்சரியம் நம் ஊர் அரிசியே காணோம். American Rice இவ்வளவு ஒரு லிட்டருக்கு என்று போட்டிருக்கிறது. ஏன், வாங்கினவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? வாங்கினவர்களும் குறைவாகத்தான் போட்டு வாங்குகிறார்கள். அந்த நிலையிலே இருக்கிறது. ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. நெல்லூர் அரிசியை எவனும் கொடுக்க மாட்டான். இப்போது சிரமப்பட்டு, நெல்லூர் அரிசியை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். நம்முடைய ஊர் அரிசியைக் காணோம்.

கீழ் சபை என்றால், கோவித்துக் கொள்வார்கள். இங்கே சட்டசபையில் இருக்கப்பட்டவர்கள் ஏதாவது கேட்டால், எல்லாம் நீங்கள் எல்லாம் Bengal-க்கு அனுப்பி விடுகிறீர்கள். எங்கே இருக்கிறது அரிசி என்றெல்லாம் கூட அங்குள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படி ஏதாவது இருக்குமானால், நம்முடைய தேசத்துக்கு இல்லாமல், அங்கே அனுப்புவதாலே ஏற்பட்ட குறை இது.

22nd January 1964] [திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்]

அமெரிக்க அரிசியைத் தவிர நம்முடைய அரிசியையும் உற்பத்தி பண்ணுகிறவர்களிடம் இப்போதே வாங்கி, அந்த அரிசியைக் கொடுக்கிறதுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்யலாம். பல தேசத்தில் அவ்வாறு செய்கிருர்கள். பணம் கொஞ்சம் அதிகம் என்ருலும், இனிமேல் அதிலேயும் கொஞ்சம் அரசாங்கம் கவனிக்கணும் என்று சொல்கிறேன். அது ரொம்பவும் முக்கியமானது.

அடுத்தபடியாக, நெல்லை அதிகம் உற்பத்தி பண்ணுவதற்கான ஏற்பாடு செய்வது. உற்பத்தியானவர்களுக்கு முக்கியமாகப் பணம் இல்லை. அதைத் தான் முக்கியமாகக் கவனிக்கணும். அதுவும் காலாகாலத்தில் உதவி பண்ணணும், நிலச்சுவான்தார்ருக்கும், விவசாயிக்கும் காலாகாலத்தில் பணம் கொடுக்கணும். Crop insurance பற்றிச் சொன்னுர்கள் ஒரு crop Securing ஆக வைத்து, இதை முக்கியமாகப் பரிசிலனை பண்ணணும். அந்தச் தக் காலத்தில் விவசாயிகளுக்கு உபயோகமாக, பணத்தை சீக்கிரமாக, Co-operative society அந்த முறையில் ஆசை இருந்தால், அந்த முறையிலேயே செய்யுங்கள். எந்த முறையில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு அது உடனடியாகக் கிடைக்கும்படியான நிலை ஏற்படவேண்டும். என்கிறதை முக்கியமாக வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன். அது என்றைக்கு அமுலுக்கு வருகிறதோ, அன்றைக்குத்தான் உற்பத்தி அதிகம் ஆகும், அதைப் பற்றிச் சந்தேகமே கிடையாது. அது இன்னமும் வரவில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அதனுல் தான் நாம் முன் பணம் கொடுத்து, பின்னுல் வாங்குவதற்குப் பல முயற்சிகளை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பயிர் இன்ஷுரன்ஸ் என்பது முதல் காரியம். இரண்டாவது crop security முக்கியமான காரியம்.

இந்த 17-வது அமெண்டுமெண்டைப் பார்த்தால் பயமாக இருக்கிறது. புதுப் புது சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து ஜனங்களுக்கு கவலை உண்டுபண்ணுகிருர்கள். நான் வணக்கமாகக் கேட்பது வாய்மூடிண்டு இருந்தால் தேவலை என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நம் தேசத்திலே ஒரு பெரிய குறை இருக்கிறது. ஆரோக்கியத்திற்குக் கெடுதல் வருகிற சமயத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனுல் நோயாளிகளைப் பார்க்கிற கவனம் குறைந்து விடுகிறது. பல பேர் சொல்வதை நான் சொல்றேன். யார் பேரிலோ தப்போ என்னவோ சொல்ல முடியாது. ஜனங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறது என்று சொன்னுல், கடைசி காலத்தில் போறது என்று சொல்லுகிருர்களே தவிர, திரும்பி வருவோம் என்று பேசுவதாக இல்லை. ஏழைகள் எல்லாம் என்கிட்டே வேலை செய்யறவங்க ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற அதிகாரிகளுக்கு லெட்டர் கொடுங்க என்று சொல்லுகிருர்கள். என்னுடைய மோட்டார் ஓட்டுகிறவனுக்குக் கெடுதல் வந்த சமயத்திலே, இவாள் பிள்ளை தான் வேலையில் இருக்கிருர். கடுதாசி கொடுத்தேன். அங்கு ஏகக் கூட்டம் இருப்பதால் பார்க்க முடியவில்லை போல் இருக்கிறது. ஒருத்தருக்கு கையில் அடிப்பட்டது.

டாக்டரிடம் போனால் சுத்தி வெச்சுக்கோ நாளைக்கு வா பார்க்கலாம் என்கிறார்கள். நாளைக்குத் திரும்பி வரும் நிலையில் இருக்கிறார்களோ என்னவோ. அப்படிச் சொல்லுவது தப்பாகப் பட்டது. சாதாரணமாக பொது மக்களுடைய அபிப்பிராயத்திலே ஆஸ்பத்திரியிலே ஏழைகளாக இருப்பவர்களைக் கவனிப்பதில்லை என்ற குறை தான். இதைப் பரிசிலனை பண்றதுக்கு கூட்டத்தை பிற்பாடு ஒரு தடவை வெச்சுக்கிட்டால் கூடத் தேவலை. நல்லது கூட்டம் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது, அதனால் அவர்களால் கவனிக்க முடியவில்லை.

தவிர்த்து திருச்சி, நார்த் ஆற்காடு எல்லா ஊர்களிலேயும் காலரா. ரொம்ப நஷ்டம் ஏற்பட்டது. காலரா இல்லை என்ற காலம் வந்து விட்ட சமயத்தில் இப்படி இருப்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்று நினைக்கிறேன்.

டெமாக்ரஸியில் சோஷலிஸம் என்பது சாத்தியம் இல்லை. சோஷலிஸம் என்ற வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தம். யு.எஸ்.எஸ். ஆர். யுனைடெட் சோவியத் சோஷலிஸ்டு ரிபப்ளிக். சோஷலிஸம் என்பது அவர்களுடைய வார்த்தை. சோஷலிசம் என்பது கம்யூனிஸத்திற்குத்தான் வரும். அதன்கிட்டே தான் போய்ச் சேரும். கொஞ்சம் என்று சொல்றது சாதாரணமான பேச்சு.
2-40 p.m. சோஷலிஸம் என்ற சொல்லை டெமாக்ரடிக் பிரேம்வொர்க்கில் என்று சொல்ல முடியாது என்று சொல்றேன்.

ஜனங்களுடைய முயற்சி அதிகமாக இருந்தால் எல்லாம் சாதிக்க முடியும். ஸ்டேட் எல்லாம் மனுஷன் தான். ஸ்டேட் என்றால் 3 பேர் 4 பேர் செய்யற முடிவு தான். போன தடவை நம்முடைய தலைவர் எழுதினார். இந்த மாதிரி டாக்மாவை விட்டு விட்டு நீங்கள் யார்யார் வேலை செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்றார். ஏதாவது ஒரு காரியம் பண்றதுக்கு முன்னாலே பேசற பேச்சு அந்தப் பேச்சினால் நாம் மாறக் கூடாது. ஜப்பான் செய்யறது என்றால் நம்மால் செய்ய முடியாதா. நாம் கொஞ்சம் பெரிய ஸ்டேட். அதனால் இந்த டாக்மாவை விட்டு விட்டு யார் எவ்வளவு செய்யறாளோ அதற்குப் பணம் கொடுத்தா நல்ல திட்டம் வரட்டும் எல்லாம் செய்யட்டும். இந்த ஏற்பாடு பண்ணினால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த கவர்னர் உரை அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை என்று எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் சொல்லியதை நான் ஆதரிப்பதோடு மற்ற பேச்சுகளையும் முழுதாக ஆதரிக்கிறேன் என்றும் சுருக்கமாகப் பேசுவேன் என்று முன்னறிக்கையாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கவர்னர் உரையிலே திட்டங்கள் எல்லாம் துரிதமாக நிறைவேறி வருகின்றன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எனக்கு அதிலே ஒரே ஒரு சந்தேகம்தான். திட்டங்கள் மக்களுடைய நன்மைக்காக நிறைவேற்றப்படுகின்றன. பணம் செலவழிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப் படுகின்றன. பணம்தான் துரிதமாகச் செலவழிக்கப்படுகிறது.

செலவழிக்கப்படுகிற பணம் மக்களுக்குப் பிரயோசனப் படுகிறதா, துரிதமான அளவுக்கு என்ற சந்தேகத்தைத்தான் நான் இப்போது கிளப்பி அதை அரசாங்கம் ஆலோசிக்கும்படி சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக விவசாயத்தைப் பற்றி எல்லோருமே குறிப்பிட்டார்கள். முக்கியமாக விளை பொருள்களுடைய விலைவாசிகளைப் பற்றி எல்லோருமே குறிப்பிட்டார்கள். நான் அதிகமாக அதைப் பற்றி மேலும் விவரித்துக் கொண்டு பொக விரும்பவில்லை. இன்று தென்னுற்காடு மாவட்டத்திலே விவசாய அபிவிருத்திக்கு, மற்ற விளைபொருள்களுக்கு மான்யூர்—எரு கொடுத்து வரப் படுகிறது. இந்த எரு முக்கியமாக ஒரு சில பகுதிகளிலே மாதிரி பிளாக்குகளுக்கு எடுத்துக் கொண்டு மணிலாக்கொட்டைக்கு இரண்டு முறையாகக் கொடுத்து வருகிறார்கள். அந்த எருவைப் போட்டு எந்த விதமான பலனும் கிடைக்கவில்லை என்று மாவட்டம் பூராவிலும் அபிப்பிராயம் கொண்ட கருத்து உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மாவட்டத்தில் உள்ள மக்கள் மட்டும் இந்த எண்ணத்தோடு இல்லை. விவசாய இலாகாவினரும் இந்த எண்ணத்திலே இருந்து கொண்டு முன்னுலே கிடைத்த எரு சரியான எரு அல்ல வேறு எரு கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த மாதிரி சரியாகப் பரீக்ஷார்த்தம் செய்யாமல் முன்னுலேயும் பரீக்ஷார்த்தம் செய்யாமல் அதிகமாகப் பணம் செலவழிக்கப்பட்டு அவ்வளவு பணமும் செலவழித்து விட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டால், மக்களும் திருப்தி அடைய முடியாது, அரசாங்கமும் திருப்தி அடைய முடியாது என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அந்திய அரசாங்கம் சொல்பவைகள் மாநில மக்களுக்கு உகந்ததாக இல்லையென்றாலும் அவற்றைக் தட்டிக் கேட்காமல் அல்லது எடுத்துச் சொல்லாமல் வந்துவிடுவது கூடாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தில் தொழில் துறையில் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, மற்ற மாநிலங்களைப் பார்க்கிலும் முன்னேறியிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது. இன்னும் அதிக அளவில் தொழில் துறையில் முன்னேறியிருக்கும். மத்திய அரசாங்கம் நமது அரசாங்கம் கேட்பதை நியாயமானதைத்தான் இவர்கள் கேட்கிறார்கள், அவற்றை கொடுத்திருந்தால் இன்னும் அதிகமாக முன்னேறியிருக்கும். நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் நியாயமானவற்றைத்தான் அவர்களிடம் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் பல தடவைகளை ஏற்படுத்தி பல சாக்குபோக்குகளைச் சொல்லிக் கொண்டு சரியான காரணம் காட்டாமல் இருந்துவருகிறார்கள். ஆகையல் இதில் நமது அரசாங்கம் தீவிரமாக தைரியமாக இருந்து அவர்கள் போக்கை எடுத்துச் சொல்லி சண்டை போட்டு கேட்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மேலும் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறுபவை நமது மாநிலத்தில் சரியான வழியில் செய்யப்படுகிறதா என்றும் யோசிக்கவேண்டும். எதிர்க கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள் 'டாக்மேட்டி

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [22nd January 1964

சம்' என்று, அப்படியில்லாமல் சாத்தியப்படக்கூடியவற்றை எல்லாம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக நமது மாநிலம் தான் இந்தியா வில் உள்ள மற்ற மாநிலங்களைவிட நூற்பு ஆலைகள் அதிகம் உள்ளது. மேலும் மேலும் நூற்பு ஆலைகள் ஏற்படவேண்டும். அதில் தயாராகக்கூடிய நூல்கள் செலவாவதற்கு நமது மாநிலத்தில் தான் சாத்தியக் கூறுகள் அதிமாக உள்ளன. நமது அரசாங்கம் அதிகமான கதிர்களைக் கேட்டு மத்திய அரசாங்கம் மூன்றாவது திட்டத்தில் 75 ஆயிரம் கதிர்கள் தனியார் துறையில் போட்டுக் கொள்ளலாம் என்று அனுமதித்திருக்கிறது. நமது அரசாங்கம் கேட்டது மிகமிகக் குறைவுதான். அப்படி இருந்தும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் போய் விட்டாலும், இன்னும் அந்த 75 ஆயிரம் கதிர்களை எப்படி நமது மாநிலத்தில் உபயோகப்படுத்துவது என்ற முடிவுக்கு வராமல் இருப்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போதுதான் கடந்த இரண்டு மாதங்களில் ஏதோ சிபாரிசு செய்து மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. அது வும் எந்தவிதமான சிபாரிசு என்று அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அவைகளை அமைச்சர் அவர்களது பேச்சி லிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. நாங்கள் அர சாங்கத்தின் கொள்கைக்கு உரிய முறையில் கூடியவரையில் புள்ளி விவரங்களுக்கு ஒரு சில காரியங்களைச் செய்தாலும் அதைவிட நல்லமுறையில் செய்யப்போகிறோம் என்று சங்கத்தின் மூலமாக விண்ணப்பம் அனுப்பி பல மாதங்கள் ஆகின்றன. இதற்கு நாளது வரையில் எந்தவிதமான தகவலும் அரசாங்கம் அனுப் பாதது மிக வருந்தத்தக்கது. அந்த மாதிரி விஷயத்தில் திருத்த மான நடவடிக்கை எடுத்து உங்களுக்குக் கொடுக்க முடியும் என்றால் கொடுக்கலாம். கூட்டுறவுத் துறையில் அல்லது வேறு வகையில் செய்யப்போகிறோம் என்று முடிவானால் அதையும் சொல்லிவிட வேண்டும். அனாவசியமாக இரண்டு ஆண்டுகளாக இவ்வளவு கதிர்களை வைத்துக்கொண்டு தொழில் துறையில் திட்டம் வகுப்பது தவறு. ஆகையால் எவ்வளவு மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறமுடியுமோ அதைப் பெற வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் பல துறைகளில் பல கோடிக்கணக்கான பணத்தை விரயம் செய்யாமல் பொதுநல உணர்வோடு செயல்புரிய வருகிறவர்களுக்கு இடையூறாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முக்கிய மாக திட்டங்களை அமுல் படுத்துவதில் அப்படி நடந்துவருகிறது. முக்கியமாக நமது அரசாங்கம் கைத்தறியாளர்களுக்குக் கஷ்டம் வருங்காலத்தில் பண உதவி செய்வதற்கு ஹாண்ட்லூம் ஃபைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகத் திட்டம் தயார் செய்து மத்திய அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டு அவர்களுடைய ஆதரவைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது. இது நியாயமான கோரிக்கை. கோடிக் கணக்கான பணம் தேவையில்லை. ஒரு சில லட்சக்கணக்கான பணம்தான் தேவை. ரிசர்வ் பாங்கு தடை போடுகிறது என்று அரசாங்கம் எங்களைப் போன்றவர்களுக்குப் பதில் சொல்கிறது.

22nd January 1964] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

மத்திய அரசாங்கம் ஏன் இதுபோன்ற சிறுசிறு விஷயங்களுக்கெல்லாம் தடைபோட வேண்டுமென்பதை எடுத்துச் சொல்லி காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பொதுவாகவே டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்களும் அதில் ஈடுபட்டிருக்கிற நண்பர் எஸ்.ஆர்.பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். வெளிநாட்டிலும் அயல் நாட்டிலும் நமக்கு அதிகமான வாய்ப்புகள் இருந்துவருகின்றன. அதைக் கவனித்து நல்லமுறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக திரு. பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் கூட ஒரு அட்வைசரி கமிட்டி மாநில ரீதியில் இருந்தால் நல்லது என்று சொன்னார்கள். இப்போது அகில இந்திய ரீதியிலே ஏற்றுமதிக்காக ஆலோசனைக் குழு இருக்கிறது. அதை நிர்வகிக்க அதில் யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டால் அது சிரிப்புக்குள்ளாகும் ஒன்று ஆகும். சென்னை மாநிலத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யும் துணியில் 90 சதவிகிதத்துக்கு மேல் பருத்தி நூல் துணிகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. அப்படியிருந்தும் அந்தக் கைத்தறி ஏற்றுமதி ஆலோசனைக் குழுவில் ஒரு அங்கத்தினர் கூட நேரடியாக ஏற்றுமதியில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இல்லை என்று சொன்னால், இதைவிட வெட்கக்கேடான சிரிப்புக்குள்ளான சமாசாரம், வருந்தக்கூடிய சமாசாரம் இருக்கமுடியாது. மத்திய அரசாங்கத்திலுள்ள அமைச்சர்களுக்கோ அல்லது அலுவலர்களுக்கோ வேண்டியவர்களாக இருந்தால், கைத்தறிக்கும் அவர்களுக்கும், சம்பந்தம் இல்லாவிட்டாலும் அக்குழுவில் போட்டு நடத்தி வருகிறார்கள். இப்படி காரியங்களைச் செய்தால், எப்படி ஏற்றுமதி விஸ்தரிப்பு அடையும் என்று புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. சென்னையில் கூட வீவர்ஸ் சர்வீஸ் செண்டர் என்று மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியினால் ஒரு நிறுவனம் நடந்துவருகிறது. நெசவாளர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு அது இருக்கிறது. அமெரிக்க நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய நிறுவனம். அதற்கு எக்சிகியூடிவ் டைரக்டர் முக்கியமாக இருக்கிறார். அந்த அம்மையார் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று வந்தாலும் கூட அமெரிக்காவுக்கு எந்த விதமான துணிகள் தேவை என்பதைப் பற்றி எந்தவிதமான தகவலும் இன்றுவரையிலும் சொல்லியதாகத் தெரியவில்லை. என்றுமே தொழிலுக்கு உதவியாக இல்லாத நிறுவனங்களில் மத்திய அரசாங்கம் பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்து கைத்தறிக்குத்தான் அவை செலவழிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்கிறார்கள். இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நமது அரசாங்கம் சும்மாயிருக்கலாமா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதையெல்லாம் பயமின்றி எடுத்துச் சொல்லி அதனால் பயன் பெற்றால் மாநிலத்திற்கு நல்லது. இல்லாவிட்டால் அதை எடுத்துவிடுவது நல்லது என்று அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்தால் நல்லது. 12-50 p.m

அடுத்து, சமதர்ம சமுதாயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். சமதர்மத்தின் மீது உண்மையாகவே அரசாங்கத்திற்கு நம்பிக்கையிருந்தால், முதலில் மத்திய அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கும் மாநில

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [22nd January 1964

அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லாது செய்தால், அவர்களுடைய உண்மையான எண்ணத்தைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூட குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய அரசாங்கம் சிப்பந்திகளுக்கு அதிகப் படியாக 10 ரூபாய் மாதத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறது. மாநில அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கு கொடுப்பதற்கான வாய்ப்பு இருப்ப தாகத் தெரியவில்லை என்றார்கள். அதற்கு முன்பே மத்திய அர சாங்க, மாநில அரசாங்க சிப்பந்திகளிடையே பெருத்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒரே வேலையை, ஒரே நேரங்களில் செய்கிற ஒரே அரசாங்க அதாவது இந்திய அரசாங்க வேலையைச் செய்கிறவர்கள் என்று அவர்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்க ஊழியர் களுக்குள்ளே வேறுபாடுகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற அரசாங் கம் மக்களிடையே சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிப்பது வீணான முறையில் முயற்சிப்பது ஆகும் என்றும் அது சரியில்லை என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக இந்த வித்தியாசம் ஏன் இருக்கவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் மாநில ஊழி யர்களுக்கும் வித்தியாசம் அதிகம் இல்லாத அளவுக்கு, முதலில் இந்த இரு அரசாங்கங்களும் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தனியார் துறையில் வேலை செய்பவர்களுக்கும் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் கூறுகிறார்கள். தனியார் துறையில், அரசாங்க சிப்பந்திகளை விட அதிகக் கடுமை யாகவும், உண்மையாகவும் வேலை செய்கிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த வாறு அதிக ஊதியம் பெறுகிறார்கள், உழைக்காமலே பெற்று விட வில்லை என்பதை நமது அமைச்சர் அவர்களுக்கு, இந்தச் சந்தர்ப் பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: சர்க்கார் ஊழியர்கள் குறைவாகப் பெறுவதைப் பற்றிச் சொன்னார். தனியார் துறையில் கூட வித்தியாசம் இருக்கத் தான் செய்கிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நம் நாட்டில் **S.S.L.C.** படித்த வர்கள் தான் பெரும்பாலும் அரசாங்க வேலைகளுக்குப் போக வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்களே தவிர, மற்ற அதிகம் படித்தவர் கள் இதற்கு வருவதில்லை. சாதாரணமாக டாக்டருக்குப் படித்த வர்கள் எப்படி அரசாங்க வேலைக்குப் போகாமல் தனிப்பட்ட முறையில் தொழில் நடத்த விரும்புகிறார்களோ, அதே போல் தான் தனியார் தொழிலில் நன்கு படித்தவர்கள் சேர்ந்து கொள்ள விருப் பப்படுகின்றார்கள். இப்போது படித்தவர்களுக்கு, அரசாங்க வேலை வேண்டுமா. **Burma-Shell,** பாங்குகள் போன்ற நிறு வனங்களில் வேலை வேண்டுமா என்றால், தனியார் நடத்தும் நிறு வனங்களுக்குத் தான் செல்வார்களே தவிர, அரசாங்க வேலைக்கு வரமாட்டார்கள். அங்கே தான் உழைப்புக்குத் தகுந்த மதிப்பும், அதற்குத் தகுந்த ஊதியமும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக் கிறது. அந்த மாதிரி நம்பிக்கை அரசாங்க அலுவலகங்களில் இல்லை என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் தேர்தலைக் குறிக்கோளாக வைத்து, செயலுக்கு ஒவ்வாத மக்கள் நலத்துக்குப் பயன்படாத காரியங்களை எல்லாம் மாநில அரசாங்கமும், மத்திய அரசாங்கமும் செய்வதில் ஈடுபடுகின்றன. கண்டிப்பாக அவ்வாறு ஈடுபடக்கூடாது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது இருக்கிற அரசாங்கம் பொதுத்துறையில் உள்ள நிறுவனங்களை விட, தனியார் துறையில் இயங்கும் நிறுவனங்களைப் பல துறைகளில் அரசாங்கம் தேசீயமயமாக்க வேண்டும் என்று கூறி வருகிறது. இது சாதாரணமாக தேர்தலுக்கு வேண்டுமானால் பயன்படுமே தவிர, உண்மையில், மக்களுக்குப் பயன்படுவதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை. உண்மையாக இருந்தால், எல்லாவற்றையும் தேசீய மயமாக்குவதை கண்டிப்பாக ஆதரிக்க முடியும். அதனால் மக்களுக்கு எந்த விதத்திலாவது நன்மை ஏற்படுமானால், எந்தத் திட்டமானாலும் அதை முழு மனதோடு ஆதரிப்பேன். இப்போது தேசீய மயமாக்கப்பட்ட தொழில்கள் அல்லது பொதுத் துறையில் நடத்தப்படுகின்ற தொழில்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். பொதுத் துறையில் என்ன சலுகை கொடுக்கின்றோமோ, அதையே தனியார் துறைக்குக் கொடுத்தால், மக்களுக்கு அது பயன்படும். அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு வருவாய் பெருகும் என்று சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அப்படிச் செய்தால் மக்களுக்கும் நன்மை, அதே நேரத்தில் அரசாங்கத்துக்கும் வருமானம் பெருகுமானால், அதற்கு எந்த விதமான தடையும் எவராலும் சொல்ல முடியாது. எல்லா உடமைகளையும் எல்லாத் தொழில்களையும் தேசிய மயமாக்குவதானால், இந்தக் குறிக் கோளுடன் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நேற்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் குறிப்பெடுத்துக் கூறினார் புள்ளி விவரங்கள். இன்னும் ஒரு சில புள்ளி விவரங்களைத் தினசரி பேப்பர்களில் பார்த்தோம். மத்திய நிதி அமைச்சர் தந்த புள்ளி விவரம், 43 நிறுவனங்கள் பொதுத் துறையில் உள்ளதை எடுத்துக் கொண்டு பரிசிலனை செய்ததில், ஒரே ஒரு நிறுவனம் தான் லாபகரமாகச் செயல்பட்டிருக்கிறது என்று மற்ற துறைகள் எல்லாம் என்ன வாயிற்று? ஏன் இவ்வளவு நஷ்டத்தில் வேலை செய்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறேன். மக்களுக்கு அந்தத் திட்டத்தினால், தனியார் துறை செய்வதை விட அதிகப்படியான நன்மை ஏதாகிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தோமானால், நிச்சயமாக இல்லை. ஒரு **Per cent** கூட கூடுதலாக நன்மை கிடையாது. அதை விட பாதகம் தான் என்று நான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். பாங்குகளைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்று முழங்குவது, அல்லது இது போன்ற தொழில்களைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வருவது, விரும்பத் தக்கது அல்ல. அதை நமது மாநில அரசாங்கம் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [22nd January 1964

நண்பர் கரையாளர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள், முக்கியமான **Steel Industries** போன்ற தொழில்களை முதலாவதாக எடுத்துக் கொண்டு பிறகு படிப்படையாகப் போகலாம் என்று. அப்படிப் பட்ட காரியத்தை, நாட்டிலே தொழில்களைத் தேசியமயம் ஆக்குவதற்கு இந்த முறையைத்தான் கடைப் பிடிக்க வேண்டும். பஸ்களை ஓட்டுவது, அரிசி மில்களையும் தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்பதில், அரசாங்கம் மக்கள் நலத்துக்கு விரோதமாகச் செயல் படுத்தக் கூடாதென்று சொல்லிக் கொண்டு, மேற்கொண்டு, ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

1-00 p.m. துணைத் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், சட்ட சபைக்கு ஆசிரியர்கள் சார்பாக தேர்ந்து எடுப்பதில், அந்தத் தொகுதி பற்றி ஏதோ மாறுதல் செய்வதற்கு நமது அரசாங்கம், தங்களுடைய ஒப்புதலைத் தெரிவித்து இருக்கிறது என்று. அப்படி இருக்கு மானால், அது மிக மிக வருந்தத்தக்கதுதான். ஆசிரியர்களின் நலனை அனுசரித்து, இந்தச் சட்டசபையின் மெம்பரை ஏற்படுத்தி இருக்க, அதை மாற்றுவதற்கு எந்த விதமான காரணமும் இல்லை. என்னைப் போன்றவர்களால் என்ன காரணம் என்று புரிந்து கொள்வதற்கில்லை. ஏதாவது மாற்ற வேண்டுமென்றால், முன்னாலே யே சொல்லி இருந்தால் கூட, மாற்று யோசனை தெரிவித்திருக்க லாம். தனிப்படச் செய்வது உகந்ததல்ல. அந்த மாதிரி ஆசிரியர் களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் செய்வதைத் தடுக்க வேண்டும் அரசாங்கம் என்று கூறிக் கொள்வதோடு, என் உரை யை முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: *தலைவர் அவர்களே,* நம் முடைய கவர்னர் பெருமகனாருடைய உரையினை மெத்த மகிழ்ச்சி யோடு ஆதரித்து, ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். அதிர்ஷ்டவசமாக, நம்முடைய கவர்னர் பெருமகனார் கண்யம், தெய்வ பக்தி ஆகிய பண்பு வாய்ந்தவராக இருப்பது பாராட்டத்தக்கது. நமக்கு வரும் கவர்னர் எல்லாருமே பெரும் பாலும் அப்படியே தானிருக்கிறார்கள். அது நாம் செய்த புண்ணியம் என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன். கண்யத்தால் உயர்ந்தவர் என்பதை இந்த உரையே நன்கு காட்டுகிறது. இங்கே நேற்று, எனது மதிப்புக்குரிய நண்பர் **M. G.** ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கூட புகழ்ந்து பேசினார்கள். பல கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர் களும் ஒத்துழைப்பையும் உதவியையும் கொடுத்துள்ளார்கள் என்ற கருத்தை கவர்னர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இதிலிருந்து உண்மையிலேயே எவ்வளவு தூரம் கண்யமும், பண்பாடும் உள்ள வராக இருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. ஆனால் அதை அடுத்து ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது எவ்வளவு தூரம் கவர்னர் பெருமானுடைய மனதைப் புண்படுத்தி இருக்கிறது என்பது மிக நன்றாகப்பிரதிபலித்து இருக்கின்றது. இந்த நாட்டு அரசாங்கம் பூரண பேச்சு உரிமையும், செயல் உரிமையும் தொடர்ந்து வழங்கி வரும். ஆனால் நமது அரசியல் சாஸனத்தில் வழங்கப்பட்டிருப்பதை எந்தக் கிளர்ச்சியினாலும்

22nd January 1964] [வித்துவான் தி. முத்துக்கண்ணப்பன்]

அழிக்க முடியாது என்று அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதை மிக மிக நன்றாக ஆழ்ந்து அலசிப் பார்க்க வேண்டும். பார்த்து உணர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சில முக்கியமான வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்லூரி மாணவர்கள் எல்லாம், தங்களுடைய கல்லூரிகளிலிருந்து வெளி வந்து, ஊர்வலம் செல்ல ஆரம்பித்தது, உண்மையிலேயே புண்படுத்தக் கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சி. நம்முடைய கல்லூரி மாணவர்கள், ஒழுக்கத்திலும் கட்டுப்பாட்டிலும், நல்ல உயர்ந்த பண்பாட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள், அதை யாராலும் மறுக்க முடியாது, மறைக்கவும் முடியாது. அதெற்கெல்லாம் காரணம் நம்முடைய மதிப்புக்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர், முதலியார் போன்றவர்கள் இப்போது பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராக பணியாற்றுவதுதான் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. இவ்வளவு ஒழுக்கத்திலும், பண்பாட்டிலும், கட்டுப்பாட்டிலும் சிறந்த கல்லூரி மாணவர்கள், இப்படி எல்லாம் அண்மையில் நடந்து கொண்டதால், அவர்களுக்கு என்ன பயன்?

ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இப்படியெல்லாம் தூண்டி விடுகிறார்கள் என்று நினைக்கும்போது வேதனையாக இருக்கிறது. இவ்வளவும் செய்து விட்டு மாணவர்கள் அரசியலிலே பங்கு கொள்ளக் கூடாது, அரசியலியே ஈடுபடக் கூடாது என்று பேசவும் செய்கிறார்கள். சொல்லுவது ஒன்று செய்வது ஒன்றாக இருக்கிறது. படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது சிவன் கோயில் மாணவர்கள் விஷயத்தில் அரசியல் வாதிகள் தலையிடாமல் இருப்பது நல்லது என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் இந்தியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். எனக்கு அது புரியவில்லை. நம்முடைய இந்த மாநிலத்திலே மாநில அரசாங்கம் தாய் மொழியான தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகிறது. மற்ற எந்த மாநிலத்திலும் அளிக்காத அளவுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறார்கள். படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர வற்புறுத்துகிறார்கள். மறைமுகமாக திணிக்கிறார்கள் என்று சொல்வது தவறு. இந்தியைப் படிக்கிறவர்கள் படிக்கட்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். திணிக்க வேண்டும் என்று எப்போதும் சொல்லவில்லை. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸிக்குப் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பாடத்தில் தகுதிக்குரிய மார்க்கு வாங்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை கிடையாது. அப்படிச் சிறந்த முறையிலே இந்தி படிக்கிற மாணவர்கள் படிக்கட்டும் என்ற பெருந்தன்மையோடு வைத்திருக்கிறார்கள். இதை எடுத்துக் கொண்டு தப்பான முறையிலே அரசியல் வாதிகள் திணிக்கிறார்கள், வற்புறுத்துகிறார்கள் என்று சொல்வது பொருந்தாத வாதம். ஏதோ மனதில் வைத்துக் கொண்டு அடித் தளத்திலே எதையோ வைத்துக் கொண்டு பழி சுமத்த நினைப்பது நேர்மை ஆகாது, நியாயம் ஆகாது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அரசாங்க பஸ் போக்குவரத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். அந்தப் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கும் அமைச்சர் அவர்கள் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் நிர்வாகத்திலும் சிறந்தவர். அவருடைய

[வித்துவான் தி. முத்துக்கண்ணப்பன்] [22nd January 1964

முன்னிலையிலே சொன்னால் தக்க பலன் இருக்கும் என்று ஒருசில கருத்துக்களை வெளியிட விரும்புகிறேன். நான் வாரத்திலே 15—20 மணி நேரம் பஸ்சில் பிரயாணம் செய்கிறவன். இப்போது நூற்றுக்கணக்கான பஸ்கள் விட்டிருக்கிறார்கள். ஜனங்களுடைய நெரிசலை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சமாளிக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு நல்ல முறையிலே அதிகப்படியான முறையிலே எவ்வளவு சௌகரியம் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு செய்திருககிறார்கள். ஆனால் பலகுறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அடையாறை எடுத்துக் கொண்டால் 21-பி, 5 என்ற பஸ்கள் இருக்கின்றன. எந்த பஸ் முதலிலே போகிறது என்று யாருக்கும் தெரிவதில்லை. அது பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் போய் டைம் கீப்பரிடம் கேட்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர் கூட மரியாதையாகச் சொல்லுவதில்லை. முன்னாலே இருக்கிற பஸ்சில் ஏறி உட்கார்ந்தால், கடைசியில் இருக்கிற பஸ் புறப்படுகிறது. ஒரு விளம்பரப் பலகை இருந்து, இந்த பஸ் இத்தனை மணிக்குப் புறப்படும் என்று குறிக்க ஏற்பாடு செய்தால் மிக நன்றாக இருக்கும். பொது மக்கள் கஷ்டப்படாமல் இருப்பார்கள். கண்டக்டருக்கு என்று தனி சீட்டு ஒதுக்கி வைதது இருக்கிறார்கள். வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. சாதாரணமாக பஸ்சிலே நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஏற வேண்டியிருக்கிறது. நான் கவனித்திருக்கிறேன். வயதான பிரயாணிகள், நோயாளிகள், பெண்கள் எல்லாம் வார்ப் பட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் போது கண்டக்டர்கள் அவர்களுடைய சீட்டுகளிலே நிம்மதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். இது மிக சங்கடமான நிலைமையை உண்டாக்குகிறது. உட்காருவதற்கு அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை என்றாலும் அவர்கள் அந்த சீட்டுகளில் உட்கார்ந்து கொண்டே கை நீட்டி பிரயாணிகளிடம் டிக்கட் கொடுக்கிறார்கள். நான் அனுபவித்து இதைச் சொல்கிறேன். கண்டக்டர் சீட்டு எது, பிரயாணி சீட்டு எது என்று தெரியாமல் இருக்கிறது. தவறி கண்டக்டர் சீட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டால் 'முன்னே போ' என்று விரட்டுகிறார்கள். நான் இதை ஒரு நாள் டைரக்டரிடம் சொன்னேன். தொலைபேசி மூலம் சொன்னேன். இந்த மாதிரி ஒரு சீட்டு இருக்கிறதே. ஒரு சீட்டு அப்படி இருப்பதைக் குறை கூறவில்லை. வயதானவர்களும் பெண்களும் நோயாளிகளும் ஊசலாடி வரும்போது கண்டக்டர் உட்கார்ந்து வருவது நல்ல தல்லவே என்றேன். அவர் என்னைத் திடீரென்று கேட்டார்.

"How many of you, gentlement are prepared to get up and offer seats to women and old people if they come and get into the bus ?" என்று.

அவர் ஆங்கிலத்திலே சொன்னதைச் சொன்னேன். எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பழகிய ஆள்போல் நினைத்தார்போல் இருக்கிறது. தனி சீட்டு இருப்பதைப்பற்றிக் கூடச் சொல்ல வில்லை. அந்த சீட்டு தனியாகக்கூட இல்லை. பிரயாணி சீட்டு கூட இருக்கிறது. எல்லோரும் உட்கார்ந்து இருந்தால் கண்டக்டரும் உட்கார்ந்து போகட்டும். மற்றவர்களுக்கு சௌகரியம் இல்லாதபோது கண்டக்டர் உட்காருவது சரி அல்லது.

22nd January 1964] *[வித்துவான் தி. முத்துக்கண்ணப்பன்]*

சர்க்கார் நீண்ட தூர பஸ்களை விட்டிருக்கிறார்கள். பாராட்டத்தக்க விஷயம். எந்த கஷ்டமும் இல்லாமல் சுகமாக அதில் பிரயாணம் செய்ய முடிகிறது. அதை எல்லோரும் வரவேற்கிறார்கள். அதிலே ஒரு சிறு ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று பிரயாணிகள் சொன்னார்கள். அந்த வண்டிகளிலே தனி இடமாக 'யூரினல்' போன்ற ஒதுக்குப் புறம் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். பஸ் ஒரு இடத்தை விட்டு இன்னொரு இடம் போய் நிற்க 3 மணி, 4 மணி நேரம் பிடிக்கிறது. அந்த இடத்திலும் 5 நிமிடத்திற்கு மேல் நிற்பதில்லை. எல்லோரும் அதற்குள் சென்று வர முடிவதில்லை. இந்த மாதிரி ஏற்பாடு அமைக்கவேண்டுமென்பது எல்லோருடைய விருப்பம் என்று சொல்லி மேலும் ஒரே ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மீன் துறையைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : பட்ஜெட்டிலே இதையெல்லாம் சொல்லலாம்.

வித்துவான் தி. முத்துக்கண்ணப்பன் : அக்டோபர்-நவம்பர் மாதத்திலே படித்திருப்பீர்கள், 4 மீனவர் விசைப் படகிலே போனவர்கள் இறந்து விட்டார்கள். பரிதாபமாகச் செத்தார்கள். ஒரு படகு 28 நாட்களுக்குச் சிலோனில் 15 மைல் தூரத்திலே அலைந்து கொண்டிருந்து இருக்கிறது. நான் தேட வேண்டுமென்று சொன்னேன். 6-வது நாள் ஒருவர் இறந்தார். 15-வது நாள், 24-வது நாள், இப்படி 25-வது நாள்தான் ராமன் என்பவர் தப்பித்துக் கொண்டு வந்தார். ஜப்பான் கப்பல்—மலேயா சென்று கொண்டிருந்த கப்பல்—அதில் வந்து அவர் பிழைத்து வந்திருக்கிறார். முன்னே எப்படி நடக்கும் என்றால் எந்தப் படகாவது அடித்துக் கொண்டு போயிற்று என்றால் 'ஏரியல் சர்வே'—ஆகாய விமானத்தில் சென்று தேடுவார்கள். அப்படிச் செய்திருந்தால் அனாவசியமாக இந்த 4 உயிர்கள் போயிருக்காது. டிசம்பர் 29-ம் தேதி ஒரு விசைப் படகு—ஆளே இல்லாத விசைப் படகு கடலிலே மிதந்து கொண்டிருந்தது. இதையெல்லாம் நினைக்கிறபோது இந்த மீன் இலாகாவிலே சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்று தெளிவாகிறது. இதையெல்லாம் சரி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்பு கொடுத்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி முடிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Sri A. Sambasiva Reddiar may now speak. He will conclude his speech by half past one.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரையினைப் பாராட்டி சுருக்கமாக சிறிது பேச விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய உரையிலே நெருக்கடி நிலையை நினைவுபடுத்தியது மிகவும் முக்கியமானது. எதிர்க்கட்சி துணைத் தலைவர் அவர்களும் அதைப்பற்றி வற்புறுத்திப் பேசினார்கள். அடுத்தபடியாக, முன்னாள் முதலமைச்சர் மதிப்பிற்குரிய காமராசர் அவர்களைப் பற்றிப் பாராட்டியிருக்கிறார். அதற்குச்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [22nd January 1964

சொல்லியிருக்கும் காரணம் மிகவும் பொருத்தமானது. ஏழை எளியவர்களிடத்தில் இயல்பாகவே பரிவு உணர்ச்சி கொண்டவ ரென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த சமயத்தில் நாடு முழுவதும் தேவைப்படும் உணர்வை அவர்கள் எடுத்துச் சுட்டிக்காட்டியிருக் கிறார்கள். அந்தக் காரணத்தால் கடந்த பல ஆண்டுகளாக நம் முடைய மாகாணத்தில் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் 400, 500 என்பதி லிருந்து 1,500 என்ற அளவில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அதில 11-வது வரை இலவசமாக கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்பது எங்களைப் போன்றவர்களின் கோரிக்கை. இன்று 10 சத விகிதம் மாணவர்கள்கூட முழுச் சம்பளம் கட்டுவது இல்லை. அதற்கு எல்லா மாணவர்களும் போய் தகுதித் தாள் பெறவேண்டியிருக்கிறது. எழுத்தாளர்கள், தலைமை ஆபீசர்கள் இவர்களைப் பார்க்க தாலுகா ஆபீசுக்குப் போக வேண்டியிருப்பதால் அதில் மிகவும் சிரமம் இருப்பதால் இந்தக் குறையைப் போக்க அரசாங்கம் 11-வது வரையில் இலவசமாகச் செய்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். மதிப் பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். நமது மாகாணத்தில் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் வளர்ந்த அளவுக்கு கல்லூரி கள் பெருகவில்லை. சமீபத்தில் பத்திரிகைகளில் பார்த்தோம். கேரளாவில் 25 ஜூனியர் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தப்போவதாகவும் தனியாராலும் அரசாங்கமாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளலா மென்றும் அரசாங்கம் முடிவு எடுத்திருக்கிறது. நம் அரசாங்கமும் கல்வித் துறையில் உயர் நிலைப் பள்ளிகளின் மாணவர்கள் கல்லூரி களில் சேருவதற்கு படுகிற துன்பத்தை நோக்கவேண்டும். சேலம் மாவட்டம் எல்லாவகையிலும் பின்தங்கியதாக இருக்கிறது. மகாத்மா காந்திகூட அங்கு வந்தபோதுதான் முழங்கால் வரை துணி உடுத்தத் தொடங்கினார். மாகாணத்தில் எட்டு அல்லது ஏழில் ஒரு பங்கு கொண்ட ஒரு பெரிய ஜில்லா, 40 லட்சம் மக்களைக் கொண்டிருக்கிறது. தொழில் வளம் இல்லாத நிலையில் இருப்பதால் சமீப காலத்தில் அரசாங்கம் திட்டம் வகுக்கும்போது தொழில் துறையில் அப்பகுதி முன்னேற நல்ல வழிகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டுமென்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களை உங்கள் மூலம் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே மாதிரி வட சேலத்தில் கல்லூரி என்ற வாசனையே இல்லை. தெற்கு சேலத் தில் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜூனியர் காலேஜ் ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம். 40 லட்சம் மக்களைக்கொண்ட மாவட்டத்தில் நான்கு ஐந்து கல்லூரிகள் தேவைப்படும். அதைப்பற்றி அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேலம் மாவட்டத்தைப் பொருத்தவரையில், தொழில் துறை இரும்புத் தொழிற்சாலை தொடங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்து நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம் என்று அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக சேலம் மக்கள் சார்பில் இந்த சபையின் மூலம் பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

22nd January 1964] *[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]*

குடியானவர்கள் சார்பில் சில சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நாம் விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவோ செய்திருக்கிறோம். அவ்வளவு செய்திருந்தாலும் எங்கள் பக்கத்தில் இருந்த மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் கனம் கே. வி. ராமசாமி அவர்கள் நேற்று பேசிய பேச்சு கிராமிய பாஷையிலே இருந்தாலும் அது வெறுப்புணர்ச்சியிலோ அல்லது வேண்டாத எண்ணத்திலோ சொன்னதில்லை. வாழ்க்கையில் அவர்கள் அனுபவித்த தொல்லைகளைத்தான் சொன்னார்கள். உழவர்களுக்கு இருக்கிற துன்பம் அவ்வளவு கொடுமையாக இருக்கிறது. விதை கிடைப்பதிலும் உரம் கிடைப்பதிலும் கஷ்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் பேசும்போது சொன்னார்கள். எவ்வளவோ வயல்கள் தண்ணீரில் மூழ்கிப்போய்விட்டன. சமீபத்தில் ஒரு நிலச் சுவான்தாரரைக் கண்டேன். 45 மூட்டை காணவேண்டிய இடத்தில் 20 மூட்டை விளைந்தது என்று சொன்னார்கள். இயற்கை மாற்றத்தால் சிறிது குறைந்தாலும் அரசாங்கம் கொள்முதல் காரணமாக தற்போது வியாபாரிகள் நெல்லை வாங்குவதில்லை. அவசரப்பட்டு நெல் விற்க வேண்டியவர்கள் குறைந்த விலைக்கு விற்கிறார்கள். கடந்த ஒரு வாரமாக நாம் எல்லோரும் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். தஞ்சாவூரில் நெல் விலை சரிவு என்று போடுகிறார்கள். எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பாடுபடுகிறவர்களுக்கு நெல்விலை சரிவு என்றால் எப்படியிருக்கும்? உழவுத் தொழிலில் ஊக்கமே இருக்கமுடியாது. அரசாங்கம் எவ்வளவோ திட்டங்களுக்குச் செலவு செய்கிறார்கள். விவசாயக் கண்காட்சிக்கு ஐம்பது லட்சம் செலவு என்று வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஐம்பது லட்சம் சேர்த்து ஒரு கூட்டாக மூட்டைக்கு பத்து, ஐந்து உழவர்களுக்கே கொடுத்துவிட்டால் வியாபாரிகளுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் தொல்லை இருக்காது. இடைவணிகர்களுக்கு இடமிருக்காது இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். உழவனுக்குத் தன் தொழிலில் ஊக்கம் உண்டாக்க வேண்டும்.

விலைவாசி உயர்வைப் பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். நானும் 1-20 p.m.
உணர்கிறேன். உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு கட்டுமா என்று பார்க்கவேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்து விட்டு குமாஸ்தாவாக வந்து மாதம் 100 ரூபாய் பெறுகிறவர்கள் வாழுகின்ற வாழ்க்கை ஐந்து ஏக்கர் நிலமுள்ள ஒரு விவசாயி வாழமுடிகிறதா என்று கிராமத்திலிருந்து வந்த கனம் உறுப்பினர் சிந்தித்துப் பார்த்தால் அவர்களுக்குக் குறைந்த விலையில் கட்டுமா என்று தெரிந்து கொள்ள முடியும். நாம் எல்லோரும் சிந்திக்கவேண்டும் சோஷலிசம் பற்றி அடிக்கடி பத்திரிகையில் வருகிறது. எல்லோரும் விமர்சனம் கொடுக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள்கூட இப்போது எழுந்துபோய்விட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னார்கள். சோஷலிசம் புதிது அல்ல. அவர்கள் பாராயணம் செய்கிற வேதத்தில், ஆகமத்தில் இருப்பதைத்தான் சோஷலிசம் என்று சொல்கிறோம். ஒருவர் எல்லோருக்கும். எல்லோரும் ஒருவருக்கு. தனி மனிதன் பசியோடு பட்டினியோடு இருப்பதை சமுதாயம்

வாய்மையே வெல்லும் TRUTH ALONE TRIUMPHS

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [22nd January 1964

பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. சமுதாயத்தின் நன்மைகளை எல்லாம் தனி மனிதன் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. இதுதான் சோஷலிசம். அந்தச் சொல்லைக் கேட்ட அளவில் பயந்து ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். இது வருந்தத்தக்க செய்தி. பொதுவாக தொழிலில் கல்வியில் வெற்றியடைந்திருந்தாலும் விவசாயத் துறையில் மிகவும் பின்தங்கியிருக்கிறோம். அதற்காகத்தான் விவசாயத்துக்கு ஏதாவது செய்ய தீவிர முடிவெடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயத்தை வளர்ப்பதற்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஒரு வீட்டில் கிராம சேவக் என்று ஒரு போர்டு போட்டிருந்தது. பெயருக்கு கீழே ஆர்.டி.எல்.ஏ. டிபார்ட்மெண்ட் என்று எழுதியிருந்தது. நாம் இருப்பது கிராமத்திலா, பட்டணத்திலா என்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது எனக்கு. அந்த கிராம சேவக் தன்னை ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர் போல நினைத்துக்கொண்டு அப்படி எழுதி மாட்டியிருக்கிறார். அவரை கிராம சேவக்காக நியமித்து இருக்கிறோம். சமுதாய வளர்ச்சி என்பது வெறும் கட்டிடங்கள் மாத்திரம் அல்ல—மக்கள் மனப்பான்மையை மாற்ற அதற்காக பயிற்சி கொடுத்து சில ஊழியர்களை கிராமத்திற்கு அனுப்பினால் கிராம மக்களை மாற்றுவதற்கு பதிலாக மேலும் கீழ்த்தரமாக்குவது போல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிவப்பு நாடா முறை என்பது ரொம்ப தொந்திரவு கொடுத்து வருகிறது. எங்கள் ஜில்லாவைப் பொருத்த வரை எந்தவிதமான தொழில் வாய்ப்பும் இல்லை. வெளியிலிருந்து ஆந்திரா, தஞ்சாவூர், தென்னாற்காடு போன்ற இடங்களிலிருந்து வாங்கி அரிசியாக அரைத்து கேரளாவுக்கு அனுப்பி தொழில் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். மத்திய அரசாங்கம் போட்ட உத்திரவுப்படி எங்கள் தாலூகாவில் அரைவைத் தொழில் நடப்பது தடைப்பட்டிருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்கள் சேலத்துக்கும் சென்னைக்கும் அடிக்கடி அனுப்பி ஏதோ தொழில் செய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வம் காரணமாக விண்ணப்பித்தது 1958-லிருந்து இதுவரையிலும் முடிவு எடுக்கப்படாமல் பேப்பர்கள் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் தீவிரமாக முடிவெடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்கள் ஜில்லாவைப் பொருத்தவரை, அரிசி அரைவைத் தொழில் முக்கியமானதாக இருப்பதால், அதை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு வருகிற பட்ஜெட்டில் எங்கள் ஜில்லாவில் தொழில் வசதி பெறவும் கல்லூரிகள் அதிகம் ஏற்படவும் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 83. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2401, Rural Development and Local Administration, dated 11th November 1963, regarding amendment to the rules relating to payment of travelling allowance by Panchayat Union Councils to their Chairman, Vice-Chairman, Members and Members of their Committees.*

* 84. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3347, Food and Agriculture, dated 11th November 1963, regarding amendments to the Madras Agricultural Produce Markets Rules, 1962.*

* 85. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3165, Food and Agriculture, dated 22nd October 1963, relating to regulation of trade in paddy, cotton, groundnut and chillies in Madurai district.*

* 86. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3365, Food and Agriculture, dated 12th November 1963, regarding amendment to the Madras Agricultural Produce Markets Rules, 1962.*

† 87. *Short review of the activities of the Electrical Inspectorate for the half-year ending 30th September 1963.*

† 88. *Short review of the activities of the Weights and Measures Department during the period from 1st April to 30th September 1963.*

‡ 89. *Notification issued with G.O. Ms. No. 55, Legislative Assembly, dated 27th November 1963, regarding amendment to the Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1955.*

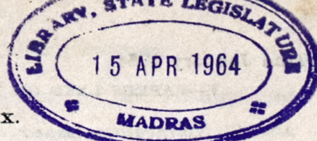
---

* Laid on the table of the House on 17th January 1964.

† Kept in the Legislature Library for perusal by Members.

‡ Laid on the table of the House on 18th January 1964.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

APPENDIX.

[*Vide* answer to starred question No. 29 on page 135.]

List of Industries which have been sanctioned financial assistance of Rs. one Lakh and the particulars of recovery.

Serial number and name and address of the borrower. (1)	*Industry aided.* (2)	*Amount of loan sanctioned.* (3)	*Particulars of recovery.* (4)
	1958–59 *Nil.*		
	1959–60 *Nil.*		
	1960–61.		
1 Messrs. Rapid Industries, Madras.	Manufacture of cycle and cycle parts.	One lakh.	Principal Rs. 15,961 Interest Rs. 11,176.
	1961–62.		
2 Messrs. Srinivasa Engineering Company, Industrial Estate, Guindy, Madras.	Manufacture of aluminium Raurrel roof water tanks, battery boxes handles etc.	One lakh.	Principal Rs. 10,786 Interest Rs. 5,500.
3 Southern Alloy Foundries G. N. T. Road, Madavaram.	Foundry. ..	One lakh.	First instalment due only on 17th February 1964.
4 Ideal Foundries, Madras Factory at Chingleput.	Manufacture of tubular structures tubular furniture etc.	One lakh,	First instalment due on 28th June 1963 not yet paid.
5 Koilpatti Steel Rolling Industries (P). Ltd.	Steel Rolling Mill.	One lakh.	First instalment due on 15th January 1964.
6 Messrs. Microprecision Madras (P). Ltd., Maras-28.	Manufacture of jigs, fixtures, etc.	One lakh.	Annuity not yet fixed.
7 National Electricals, A. 14, Industrial Estate, Madras-32.	Manufacture of electric fans, house hold electric appliances.	One lakh.	Annuity not yet fixed.
	1962–63. *Nil.*		
	1963–64. (Up to 16th January 1964.)		
8 Packiam Roadways Ltd., Palayamkottai.	Manufacture of King pins, bushes, U. clamps etc,	One lakh.	Annuity not yet fixed.
9 Sri K. G. Govindarajulu, Proprietor, Premier Electro Mechanical Fabricator, Madras.	Manufacture of Electrical equipments.	One lakh.	Annuity not yet fixed.
10 Messrs. Indo-French Pharmaceutical Company.	Manufacture of drugs and patent medicines.	One lakh.	Annuity not yet fixed.